

Liahona

**Vi kan søke fred
i en verden med religiøs
mangfold, s. 24**

**Hvordan Peters vitnesbyrd
om Kristus taler til oss, s. 18**

**En titt på det nye flerbindsverket
om Kirkens historie, s. 30, 32**

“UANSETT HVOR
GODT DU HOLDER
DITT LØFTE OM Å
ALLTID MINNES HAM,
MINNES HAN
ALLTID DEG.”

PRESIDENT HENRY B. EYRING

Fra Det første presidentskaps budskap, side 4.

32 Hellige: Kirkens historie – Kapittel 1: Be i tro
Uvanlige omstendigheter førte familien Smith til Palmyra. Indre uro fikk Joseph til å be.

AVDELINGER

8 Notater fra generalkonferansen i oktober 2017

11 Tjeneste i Kirken: En avløsning er en begynnelse, ikke en slutt
Av Richard M. Romney

12 Undervisning på Frelserens måte: Hva kan jeg gjøre for å undervise mer som Frelseren?
Av Tad R. Callister

16 På talerstolen: Gud har åpenbart det for meg
Av Rachel H. Leatham

38 Eksempler på tro: Feinga Fanguna

40 Sagt av siste-dagers-hellige

80 Til vi ses igjen: Evangeliet omfatter all sannhet
Av president Dieter F. Uchtdorf

BUDSKAP

4 Budskap fra Det første presidentskap: Alltid minnes ham
Av president Henry B. Eyring

7 Prinsipper for besøkende lærer-inners virksomhet: Bli kjent med henne og familien hennes

HOVEDARTIKLER

18 "Hvem sier dere at jeg er?": Peters vitnesbyrd om Kristus
Av Terry B. Ball
Når vi blir glad i og forstår Peter, vil vi være mer rede og i stand til å godta hans spesielle vitnesbyrd om Kristus.

24 Religionsfrihet: Fredens hjørnestein
Av eldste D. Todd Christofferson
I en verden med konkurrerende filosofier kan vi stå sammen i vårt ønske om fred ved å omfavne religiøst mangfold og opprettholde religionsfrihet.

30 Hellige: Historien om Jesu Kristi kirke i de siste dager
Av eldste Steven E. Snow
Lær mer om det nye flerbindsverket om Kirkens historie.

OMSLAGSSIDEN
Illustrasjon: Joshua Dennis.

44

44 "At han måtte fri oss ut"

Av Reid Tateoka

I kjølvannet av et voldsomt jordskjelv i Japan følte misjonærene at Herrens beskyttelse og veiledning holdt dem trygge.

48 Min misjon blant min familie

Av Andrea Gómez Lagunes

Jeg trodde misjonen min ville være over etter operasjonen, men av en eller annen grunn fikk jeg lov til å bli. Nå måtte jeg bare finne ut hvorfor.

Se om du kan finne liahonaen som er gjemt i dette nummeret. Tips: Hvilke talenter kan du dele med andre?

50 Jesus Kristus: Vår kilde til fred

Av eldste M. Russell Ballard

Verden kan gi oss midlertidig lykke, men Jesus Kristus tilbyr evig fred.

54 Fred i verden sammenlignet med fred i Kristus

Av Sarah Hanson

Hvordan kan du gjenkjenne verdens etterligninger av fred?

56 Du kan ikke forby det jeg har i hjertet mitt

Av Blossom Larynoh

Da det ble ulovlig å gå i Jesu Kristi Kirke i Ghana, visste jeg at mitt vitnesbyrd måtte være sterkt.

58 Hvordan jeg styrker mitt forhold til Gud

Av eldste Massimo De Feo

Herren strekker seg ut til hver enkelt av oss personlig. Bestem deg nå for å utvikle et sterkere forhold til ham.

60 Jeg måtte gi mine bekymringer til Gud

Av Ninoska Nawrath

Da min venn ble innlagt på sykehus for alvorlig depresjon, ble jeg overveldet av bekymring. Hva kunne jeg gjøre for å hjelpe?

62 Plakat: Evig liv

63 Linje på linje: 1 Nephi 3:7

64 Spørsmål og svar

Hvordan kan jeg be mine venner om ikke å snakke uvennlig eller upassende om andre?

74

66 Forsvar Kirken

Av Tracie Carter og Maryssa Dennis
Easton og hans nye venn GianMarco ønsket å undervise klassen sin om Kirken.

68 La ditt lys skinne: Gaver å gi

Av Marissa Widdison

70 Planen for lykke

Dette fargeleggingsheftet vil hjelpe deg å lære om vår himmelske Faders plan!

72 Apostler vitner om Kristus

Av eldste Dallin H. Oaks

73 Fortsett å prøve!

Av eldste Peter F. Meurs

Selv om det er skremmende, kan du bidra til å gjøre andre lykkelige ved å dele dine talenter og ditt vitnesbyrd.

74 Sitatkort fra konferansen

75 Vår side

76 Historier fra Skriftene: Adam og Eva

Av Kim Webb Reid

79 En side å fargelegge

56

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Helliges internasjonale tidsskrift

Det første presidentskap: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

De tolv apostlers quorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar,
Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen,
Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Rådgivere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R.
Curtis Jr., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Administrerende direktør: Richard I. Heaton
Director of Church Magazines: Allan R. Loyborg
Økonomiansvarlig: Garff Cannon

Redaksjonssjef: Adam C. Olson

Assisterende redaksjonssjef: Ryan Carr

Produksjonsassistent: Francisca Olson

Tekst og redigering: Maryssa Dennis, David Dickson, David A.
Edwards, Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene
Porter Gaunt, Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R.
Morris, Eric B. Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey,
Jan Pinborough, Richard M. Romney, Mindy Anne Selu,
Marissa Widdison

Kunstnerisk ansvarlig: J. Scott Knudsen

Bilredaktør: Tadd R. Peterson

Design: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, Mandie Bentley, C. Kimball
Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hincley, Eric P. Johnsen,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko Remington, Mark W.
Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator for opphavsrett: Collette Nebeker Aune

Produksjonssjef: Jane Ann Peters

Produksjon: Ira Glen Adair, Julie Burdett, Thomas G. Cronin,
Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek Richardson

Forhåndstrykk: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykkerisjef: Steven T. Lewis

Øversettelse: Kirkens oversettelseskontor

Distribusjonssjef: Troy R. Barker

Distribusjon: Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, Department of
MSR Sveagatan 8A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementsinformasjon: For abonnement eller adresseforandring
vennligst kontakt kundeservice

Telefon: +46 (0) 8500 655 20

E-post: rctestholm@ldschurch.org

Internett: store.lds.org

Abonnementspris pr. år: NOK 78 (inkl. mva. og porto)

Send manuskripter og spørsmål til *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; e-post til:
liahona@ldschurch.org; eller på internett: liahona.lds.org.

Liahonas lokalredaksjon:

Redaksjonens adresse:

Ole Podhorny

Vestbrynet 13

1519 MOSS

Tlf.: 69 27 17 04

email: ole@podhorny.com

Nyhetsredaktør: Ole Podhorny

Liahona (et navn fra Mormons bok som står for «kompass»
eller «veiviser») utgis på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
kambodjansk, cebuano, kinesisk, kinesisk (forenklet), kroatisk,
tsjekkisk, dansk, nederlandsk, engelsk, estisk, fijiensk, finsk, fransk,
tysk, gresk, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribati,
koreansk, latvisk, litauisk, gassisk, marshalleisk, mongolsk, norsk,
polsk, portugisisk, rumensk, russisk, samoansk, slovensk, spansk,
svensk, swahili, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk, urdu og
vietnamesisk. (Hyppigheten varierer for de forskjellige språkområder.)

© 2018 Intellectual Reserve, Inc. Ettertrykk forbudt. Trykt i USA.

Informasjon om opphavsrett: Enkeltpersoner kan kopiere stoff fra
Liahona til personlig, ikke-kommerseil bruk (også til kall i Kirken), om
ikke annet er oppgitt. Denne rettighet kan til enhver tid tilbakekalles.
Visuelt materiell kan ikke kopieres hvis det er angitt restriksjoner i
teksten under illustrasjonen. Spørsmål om opphavsrett kan sendes til
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake
City, UT 84150, USA; email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

February 2018 Vol. 82 No. 2. LIAHONA (USPS 311) Norwegian
(ISSN 1522-9238) is published monthly by The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150.
USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus
applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include address
label from a recent issue; old and new address *must* be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken
by phone or at store.lds.org. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

MER PÅ INTERNETT

Les artikler og send inn din egen
på liahona.lds.org.

Finn inspirerende og delbare budskap
(på engelsk, portugisisk og spansk)
på [facebook.com/liahona](https://www.facebook.com/liahona).

Send tilbakemelding til
liahona@ldschurch.org.

Abonnér via store.lds.org.
Du kan også besøke et distribusjonssenter,
spørre menighetens ledere eller ringe
1-800-537-5971 (USA og Canada)

IKONER FRA GETTY IMAGES

EMNER I DETTE NUMMERET

Tallene viser til første side av artikkelen.

Adam og Eva, 76

Depresjon, 54, 60

Dåp, 75

Familie, 10, 48, 75

Fred, 24, 50, 54, 60

Frelsesplanen, 70

Generalkonferanse, 74

Hjemmelærevirksomhet,
40

Jesu Kristus, 4, 12, 18,
50, 54, 58, 62, 70, 72

Joseph Smith, 32

Kall i Kirken, 11, 12, 58

Kirkens historie, 30, 32

Lydighet, 16, 63, 79

Misjonærarbeid, 44, 48,
56, 66

Mormons bok, 75

Motgang, 44, 48, 54,
56, 60

Nadverden, 4, 58

Nestekjærlighet, 7

Omvendelse, 4, 50

Patriarkalske

velsignelser, 38

Religionsfrihet, 24

Sannhet, 80

Skriftstudium, 43

Slektshistorie, 43, 48

Språkbruk, 64

Talenter, 38, 68, 73

Templer, 75

Tjeneste, 7, 11, 42, 68

Undervisning, 12

Vennskap, 7, 41, 60,
64, 66

Vitnesbyrd, 16, 18, 56,
66, 73

Vår himmelske Fader, 58,
62, 70

Ydmykhet, 12

Av president
Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det første presidentskap

ALLTID MINNES HAM

Kan du forestille deg profeten Moroni, som graverer de siste ordene av Mormons bok på gullplatene? Han var alene. Han hadde sett sin nasjon, sitt folk og sin familie falle. Landet var i “en sammenhengende kjede” av krig (Mormon 8:8). Likevel hadde han håp, for han hadde sett vår tid! Og av alt han kunne ha skrevet, oppfordret han oss til å *minnes* (se Moroni 10:3).

President Spencer W. Kimball (1895-1985) var glad i å undervise at det viktigste ordet i ordboken kunne være å *huske*. Fordi vi har inngått pakter med Gud, sa han, “er vårt største behov å huske” dem.¹

Du kan finne ordet *huske* overalt i Skriftene. Da Nephi formante sine brødre, oppfordret han dem ofte til å huske Herrens ord, og til å minnes hvordan Gud hadde reddet deres forfedre (se 1 Nephi 15:11, 25; 17:40).

I sin store avskjedstale brukte kong Benjamin ordet *huske* syv ganger. Han håpet at hans folk ville huske “Guds storhet... og hans godhet og langmodighet” mot dem (Mosiah 4:11; se også 2:41; 4:28, 30; 5:11-12).

Da Frelseren innstiftet nadverden, oppfordret han sine disipler til å ta del i symbolene “til minne” om hans offer (Lukas 22:19). I enhver nadverdsbønn dere og jeg hører, kommer ordet *alltid* før ordet *minnes* (se L&p 20:77, 79).

Mitt budskap er en oppfordring til, samt en bønn om å huske. Her er tre forslag til hva du kan huske hver uke når du tar del i nadverdens hellige symboler. Jeg håper de er like nyttige for deg som de har vært for meg.

Husk Jesus Kristus

Husk først og fremst Frelseren. Husk hvem han var på jorden, hvordan han snakket til andre og hvordan han viste vennlighet i sine handlinger. Husk hvem han tilbragte tid med, og hva han underviste. Frelseren “gikk omkring og gjorde vel” (Apostlenes gjerninger 10:38). Han besøkte de syke. Han var fast bestemt på å gjøre sin Faders vilje.

Ikke minst kan vi huske den store pris han betalte, av kjærlighet til oss, for å fjerne urenheten av våre synder. Når vi minnes ham, vil vårt ønske om å følge ham vokse. Vi vil ønske å være litt snillere, mer tilgivende og mer villige til å søke Guds vilje og følge den.

Husk hva du trenger å gjøre bedre

Det er vanskelig å tenke på Frelseren – hans renhet og fullkommenhet – uten også å tenke på hvor mangelfulle og ufullkomne vi er til sammenligning. Vi har inngått pakter om å adlyde hans bud, men det hender ofte at vi ikke lever opp til denne høye normen. Frelseren visste imidlertid at dette ville skje, og det var derfor han ga oss nadverdens ordinans.

Nadverden har sitt opphav i Det gamle testaments ofringer, som omfattet en syndsbekjennelse (se 3 Mosebok 5:5). Vi ofrer ikke lenger dyr, men vi kan fortsatt forsake våre synder. Skriftene kaller dette å ofre “et sønderknust hjerte og en angrende ånd” (3 Nephi 9:20). Kom til nadverden med et angrende hjerte (se L&p 59:12; Moroni 6:2). Når du gjør det, vil du få tilgivelse for synder og ikke

vike bort fra veien som fører tilbake til Gud.

Husk hvilken fremgang du gjør

Når du gransker livet ditt i løpet av nadverdens ordinans, håper jeg ikke bare du tenker på det du har gjort galt, men også på det du har gjort riktig – øyeblikk da du har følt at vår himmelske Fader og Frelseren var fornøyd med deg. Du kan også benytte

anledningen under nadverden til å be Gud om å hjelpe deg å se disse tingene. Hvis du gjør det, lover jeg at du vil føle noe. Du vil føle håp.

Når jeg har gjort dette, har Ånden forsikret meg om at selv om jeg fremdeles er langt fra fullkommen, er jeg bedre i dag enn jeg var i går. Og dette gir meg tillit til at jeg, på grunn av Frelseren, kan bli enda bedre i morgen.

Alltid er lang tid, og det antyder mye målrettet arbeid. Du vet av erfaring hvor vanskelig det er å tenke bevisst på én ting hele tiden. Men uansett hvor godt du holder ditt løfte om alltid å minnes ham, minnes han alltid deg.

Frelseren kjenner utfordringene dine. Han vet hvordan det er å føle livets bekymringer presse på. Han vet hvor inderlig du trenger velsignelsen som kommer ved alltid å minnes ham og adlyde ham – “så hans *Alltid* kan være hos [deg]” (L&p 20:77; uthevelse tilføyd).

Derfor ønsker han deg velkommen tilbake til nadverdsbordet hver uke, for nok en gang å gi deg anledning til å vitne for ham at du alltid vil minnes ham. ■

NOTER

1. Spencer W. Kimball, “Circles of Exaltation” (tale til lærere i Kirkens skoleverk, 28. juni 1968), 5.

UNDERVIS FRA DETTE BUDSKAPET

Livet kan bli hektisk og gjøre det vanskelig for oss å alltid minnes vår Frelser Jesus Kristus. Nadverden gir oss imidlertid en spesiell stund hver uke da vi kan reflektere over hans liv og læresetninger. Du og dem du er hjemmelærer for, skulle tenke over hvordan dere bruker disse fredelige stundene nå, og snakke om hvordan dere kan bli flinkere til å fokusere på Frelseren. Hvordan kan du bruke disse stundene til å reflektere over det du personlig kan forbedre? Hva er verdien av å huske hvilken fremgang du gjør hver uke?

“Minnes hvor barmhjertig Herren har vært”
(Moroni 10:3).

UNGDOM

Tre ting å huske

Ordet *huske* forekommer ofte i Mormons bok. Nephi oppfordret sine brødre til å huske hvordan Gud hadde bevart deres forfedre. Kong Benjamin ba sitt folk om å huske Guds storhet. Og Moroni befalte sine lesere å minnes hvor barmhjertig Herren er.

Det er helt avgjørende å minnes Frelseren – vi inngår til og med pakt om å minnes ham hver gang vi tar del i nadverden. President Eyring oppfordrer oss til å huske disse tre tingene under nadverden:

1. **Husk Jesus Kristus:** Les skriftstedene om hvordan Frelseren tjente og viste kjærlighet til andre. Hvordan føler du hans kjærlighet? Hvordan kan du tjene og vise kjærlighet til andre slik Frelseren gjorde?
2. **Husk hva du trenger å gjøre bedre:** Reflekter over den foregående uken med et angrende hjerte. Velg én ting du kan forandre, og skriv ned hvordan du vil gjøre denne forbedringen. Ha målet ditt et sted

hvor du vil se det ofte.

3. **Husk hvilken fremgang du gjør:** Be Gud om å hjelpe deg å se den gode fremgangen du gjør. Skriv ned hvordan du føler deg.

Vi er ikke fullkomne, men Frelseren vet det. Det er derfor han ber oss om å minnes ham. Å minnes ham gir oss håp og hjelper oss å ønske å bli bedre. Selv i stunder når vi ikke minnes ham, sier president Eyring, “minnes han alltid deg”.

BARN

Minnes Jesus

Skriptene lærer oss at vi alltid skulle minnes Jesus Kristus. Det betyr at vi skulle tenke ofte på ham og følge hans eksempel!

Du kan følge ham og fargelegge dette bildet av Jesus for å hjelpe deg å alltid huske ham og hva han gjorde. Ha det sted hvor du vil se det ofte.

“Og hvis dere alltid husker meg, skal min Ånd være hos dere”
(3 Nephi 18:7).

Bli kjent med henne og familien hennes

Besøkende lærerinnens virksomhet handler om å bli oppriktig kjent med og glad i hver søster, slik at vi kan bidra til å styrke hennes tro og yte tjeneste.

Rita Jeppeson og hennes besøkende lærerinne har blitt gode venner ved å møtes og snakke sammen om evangeliet. Men besøkene deres omfatter også å leke ordleker sammen, noe som hjelper Ritas gamle hjerne å holde seg i vigør. På grunn av at hennes besøkende lærerinne har lært hva Rita trenger og har glede av, ser de begge frem til hvert besøk. Det er så mye søstre kan gjøre under et besøk, for eksempel å ta en spasertur sammen eller luke litt ugress i hagen mens barna leker.

Lucy Mack Smith, profeten Joseph Smiths mor, uttrykte sine følelser i 1842 om hva sistedagers-hellige søstre i den nye-tablerte Hjelpeforeningen skulle føle for hverandre. Hun sa, "Vi må være glad i hverandre, våke

over hverandre, trøste hverandre og motta lærdom så vi alle kan sitte ned i himmelen sammen."¹ Dette gjelder fortsatt idag.

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum sa: "Se dere selv som Herrens utsendinger til hans barn ... Vi håper... dere vil starte en tidsalder med ekte, evangelieorientert omtanke for medlemmene, våke over og ha omsorg for hverandre og ivareta åndelige og timelige behov på en hvilken som helst måte som kan hjelpe."²

Gjennom Moses befalte Herren Israels barn at "Den fremmede som bor hos dere, skal regnes som en innfødt blant dere, og du skal elske [henne] som deg selv" (3 Mosebok 19:34). Søstre vi besøker, er kanskje "fremmede" når vi

begynner i vår tjeneste, men når vi blir kjent med henne og hennes familie, vokser vårt ønske om å "bære hverandres byrder, så de kan være lette" og å la våre "hjerter være knyttet sammen i enighet og i kjærlighet til hverandre" (Mosiah 18:8, 21).

NOTER

1. Lucy Mack Smith, i *Døtre i mitt rike: Hjelpeforeningens historie og arbeid* (2011), 25.
2. Jeffrey R. Holland, "Utsendinger til Kirken," *Liahona*, nov. 2016, 62.

Tro, familie, hjelp

Overvei dette

Hvilke kommende begivenheter i familiene til søstrene du besøker, skulle du være oppmerksom på og huske?

Tjeneste

Heller enn å gi et konkret budskap, vil denne siden ta for seg forskjellige prinsipper hver måned for å hjelpe oss å tjene andre mer effektivt. Når du ber og søker inspirasjon, vil du finne ut hvilket åndelig budskap og hvilken tjeneste hver søster trenger.

NOTATER FRA GENERALKONFERANSEN I OKTOBER 2017

“Det jeg, Herren, har talt, har jeg talt... enten ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det være det samme” (L&P 1:38).

Når du gjennomgår generalkonferansen som fant sted i oktober 2017, kan du bruke disse sidene (og konferansenotater i tidligere og fremtidige utgaver) som hjelpemiddel til å studere og anvende de nyeste læresetningene fra levende profeter og apostler, samt andre ledere i Kirken.

DOKTRINÆRT HØYDEPUNKT

Prestedømmets ed og pakt

En bærer av Det melkisedekske prestedømme slutter pakt om å ivareta ansvaret som er forbundet med Det aronske prestedømme og å foredle sitt kall i Det melkisedekske prestedømme...

Til gjengjeld lover Gud oss at en bærer av Det melkisedekske prestedømme vil motta nøklene til å

forstå Guds mysterier. Han vil bli fullkommen slik at han kan stå i Guds nærhet. Han vil være i stand til å gjøre sin del av arbeidet med å frelse sjeler. Jesus Kristus vil berede veien for prestedømsbæreren og være med ham. Den hellige ånd vil være i prestedømsbæreren hjerte, og engler vil bære ham. Kroppen hans vil bli

styrket og fornyet. Han vil bli arving til Abrahams velsignelser og, sammen med sin hustru, medarving med Jesus Kristus til vår himmelske Faders rike. Dette er 'de største og mest dyrebare løfter' [2. Peter 1:4]. Vi kan ikke forestille oss større løfter enn dette."

Elder Dale G. Renlund i *De tolv apostlers quorum, "Prestedømmet og Frelserens forsonende kraft", Liahona, nov. 2017, 65-66.*

TRO OVERVINNER FRYKT

“Så, selv om vi allerede har utviklet tro og mot i vårt hjerte, forventer Herren mer av oss – og

av generasjonene etter oss. De må være sterkere og modigere fordi de vil gjøre enda større og vanskeligere ting enn vi har gjort. Og de vil møte økende motstand fra våre sjelers fiende...

Jeg vitner om at Herren går foran dere når dere går hans ærend. Noen ganger vil dere være engelen Herren sender for å bære andre. Noen ganger vil dere være den som er omgitt av engler som bærer dere. Men dere vil alltid ha hans ånd i deres hjerte, slik dere har blitt lovet på hvert eneste nadverdsmøte. Dere trenger bare å holde hans bud.

De beste dagene er i vente for Guds rike på jorden. Motstand vil styrke vår tro på Jesus Kristus, slik den har gjort siden profeten Joseph Smiths tid. Tro overvinner alltid frykt. Å stå sammen skaper samhold. Og deres bønner for de trengende blir hørt og besvart av en kjærlig Gud. Han slumrer ikke, og sover ikke”.

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Vær ikke redde for å gjøre godt”, *Liahona*, nov. 2017, 103.

HJELPE MENNESKENE RUNDT OSS

“Jeg tror at de fleste medlemmene ser på tjeneste som kjernen i sine pakter og i det å være en disippel. Men jeg tror også at det noen ganger er lett å gå glipp av noen av

de største anledninger til å tjene andre fordi vi blir distraheret eller fordi vi ser etter ambisiøse måter å forandre verden på og ikke ser at noen av de mest betydningsfulle behov vi kan dekke, er i vår egen familie, blant våre venner, i vår menighet og i vårt lokalsamfunn. Vi beveges når vi ser lidelse og stor nød hos dem som er på den andre siden av jordkloden, men vi kan svikte når det gjelder å se at en person ved siden av oss i klassen trenger vårt vennskap...

Vår himmelske Fader kan ha plassert dem som trenger oss nærmest oss, fordi han vet at vi er dem som best kan dekke deres behov.”

Bonnie L. Oscarson, Unge Kvinners generalpresident, “Behovene nær oss”, *Liahona*, nov. 2017, 25-26.

“Når og hvorledes kommer inspirasjonen til generalkonferansetaler?

Uten tildelte taleemner ser vi himmelen på vakkert vis samordne innhold og temaer om evige sannheter ved hver eneste konferanse.”

Eldste Neil L. Andersen i De tolv apostlers quorum, “Herrens røst”, *Liahona*, nov. 2017, 123.

FULLKOMMENHET: EN NÅDENS GAVE

“Jeg tror på [Guds] fullkommenhet, og jeg vet at vi er hans åndelige sønner og døtre med en guddommelig mulighet til å bli som han er. Jeg vet også at vi som Guds barn ikke skulle snakke nedsettende om eller nedverdige oss selv, som om det å rakke ned på oss selv på en eller annen måte skulle gjøre oss til den personen Gud ønsker at vi skal bli. Nei! Med villighet til å omvende oss og et ønske om mer rettferdighet i vårt hjerte, håper jeg vi vil se på personlig utvikling på en måte som ikke innebærer å få magesår eller anoreksi, å bli deprimert eller å ødelegge selvbildet vårt...

‘Ja, kom til Kristus og bli fullkommengjort i ham...’, oppfordrer Moroni. ‘[Elsk] Gud av hele deres makt, sinn og styrke, da... ved hans nåde kan [dere] bli fullkomne i Kristus’. [Moroni 10:32; uthevelse tilføyd]. Vårt eneste håp om sann fullkommenhet er å motta den som en gave fra himmelen. Vi kan ikke ‘fortjene’ den. Dermed gir Kristi nåde oss ikke bare frelse fra sorg og synd og død, men også frelse fra vår egen vedvarende selvkritikk.”

Eldste Jeffrey R. Holland i De tolv apostlers quorum, “Vær da fullkomne - omsider”, *Liahona*, nov. 2017, 40, 41.

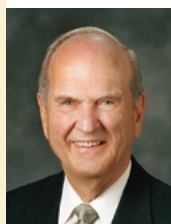

SVAR TIL DEG

Hvordan kan vi involvere Frelseren i vårt liv?

“Å ta del i Frelserens kjød og drikke hans blod betyr å fjerne fra vårt liv alt som er uforenelig med en Kristus-lignende karakter, og å gjøre hans egenskaper til våre egne. Dette er den større betydningen av omvendelse: ikke bare å vende seg bort fra tidligere synd, men ‘å overgi sitt hjerte og sin vilje til Gud’ [Bible Dictionary, “Repentance”] og gå fremad.”

Eldste D. Todd Christofferson i De tolv apostlers quorum, “Det levende brød som er kommet ned fra himmelen”, *Liahona*, nov. 2017, 39.

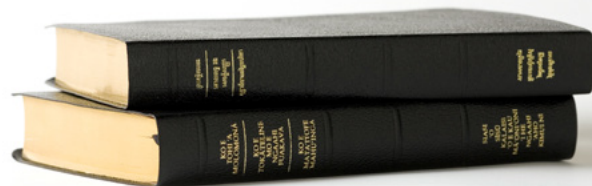
UTFORDRING OM MORMONS BOK FRA APRIL 2017

“Siden president Monsons utfordring for seks måneder siden, har jeg forsøkt å følge hans råd. Jeg har blant annet laget lister over hva Mormons bok er, hva den bekrefter, hva den tilbakeviser, hva den oppfyller, hva den klargjør og hva den åpenbarer. Å se på Mormons bok gjennom disse linsene har vært en lærerik og inspirerende øvelse! Jeg anbefaler den for hver av dere. [Se slutten av President Nelsons tale for å se listen han utarbeidet.]...

[Vurder følgende spørsmål:] For det første: Hvordan ville livet ditt vært uten Mormons bok? For det annet: Hva ville du ikke visst? Og for det tredje: Hva ville du ikke hatt?...

Jeg vet at president Thomas S. Monson er Guds profet på jorden i dag. Jeg elsker ham, og oppholder ham av hele mitt hjerte.”

President Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum, “Mormons bok: Hvordan ville livet ditt ha vært uten den?” *Liahona*, nov. 2017, 61, 63.

EN AVLØSNING ER EN BEGYNNELSE, IKKE EN SLUTT

Av Richard M. Romney

Kirkens tidsskrifter

Vi går ikke opp eller ned i Kirken. Vi går fremover sammen.

En venn av meg ble nylig avløst som biskop i sin menighet. Han visste at jeg også hadde vært biskop, og noen dager senere ba han om å få snakke med meg.

“Er det vanlig å føle det jeg føler?” spurte han.

“Hva er det du føler?”

“Frakoblet, tror jeg. Jeg har vært involvert i så mange menneskers liv, og nå er det plutselig over. Vil jeg noensinne føle meg så involvert igjen?”

Spørsmålet hans fikk meg til å tenke på den gangen jeg selv ble avløst. Jeg husket at jeg hadde lignende følelser. Jeg savnet å være dypt involvert i å hjelpe mennesker å komme nærmere Frelseren og til sin Fader i himmelen. Jeg savnet å oppmuntre dem til å søke og følge Den hellige ånds inspirasjon. Det hadde vært en fantastisk velsignelse å være biskop, og nå var den borte.

Men var den egentlig det? Etter hvert innså jeg at velsignelsen ved å yte tjeneste aldri forsvinner. Det er en vedvarende mulighet. Som disipler av Jesus Kristus, burde vi ikke *alltid* minnes ham? (se L&p 20:77, 79). Burde vi ikke

alltid hjelpe andre å komme nærmere Frelseren og til sin Fader i himmelen? Burde vi ikke *alltid* hjelpe andre, særlig vår ektefelle og vår familie, å søke og følge Den hellige ånds inspirasjon?

Jeg kom til å tenke på disse ordene av eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum: “Vi får ikke ‘nedrykk’ når vi blir avløst, og vi får ikke ‘opptrykk’ når vi blir kalt. Det er ikke noe ‘opp eller ned’ i Herrens tjeneste. Det er bare ‘fremover eller bakover’, og denne forskjellen er avhengig av hvordan vi mottar og handler på våre avløsninger og våre kall. Jeg presiderte en gang ved avløsningen av en ung stavspresident som hadde virket

utmerket i ni år, og nå gledet seg over å bli avløst og over det nye kallet han og hans hustru hadde mottatt. De ble kalt som barnestueledere i menigheten. Bare i denne Kirken ville det bli ansett som like ærefullt!”¹

Da min venn og jeg snakket sammen, innså vi begge at tjeneste ikke er noe som tar slutt når vi blir avløst fra et kall, uansett hvilket kall det måtte være. For Kristi etterfølgere slutter tjenesten aldri. Snart mottar vi et nytt kall, og vi begynner på nytt idet vi alle beveger oss fremover sammen. ■

NOTER

1. Dallin H. Oaks, “Prestedømmets nøkler og myndighet,” *Liahona*, mai 2014, 49.

Av Tad R. Callister
Søndagsskolens
generalpresident

HVA KAN JEG GJØRE FOR Å UNDERVISE MER SOM FRELSEREN?

Da jeg var misjonspresident i Toronto, Canada, kom en av mine assistenter til meg og sa: “President, hvordan kan jeg bli en bedre misjonær?” Min første respons var: “Du gjør det veldig bra.” Og det var sant. Men han stilte spørsmålet igjen, så jeg tenkte meg om en stund, og ga ham så et forslag. Han reagerte positivt og med et smil.

Jeg fortalte de andre misjonærene om denne enkle opplevelsen. Snart kom andre eldster og søstre til sitt intervju og spurte: “President, hvordan kan jeg bli en bedre misjonær?” Dette enkle spørsmålet fra én misjonær vekket et ønske om forbedring over hele misjonen.

Lærere vil på samme måte motta konstruktive råd hvis de oppriktig stiller Herren og sine ledere dette enkle spørsmålet: “Hva kan jeg gjøre for å undervise mer som Frelseren?” Herren lovet: “Vær du ydmyk, og Herren din Gud skal lede deg ved hånden og gi deg svar på dine bønner” (L&p 112:10).

Et inderlig ønske

J. B. Priestley, en engelsk forfatter, ble en gang spurt hvorfor han hadde lykkes så godt som forfatter, siden ingen av hans begavede jevnaldrende hadde utmerket seg på samme måte. Han svarte: “Forskjellen oss imellom dreide seg ikke om evner, men at mens... de... bare lekte seg med den spennende tanken på å [skrive], hadde jeg et inderlig ønske om det!”¹

Som lærere kan vi spørre: “Er vi tilfreds med våre nåværende undervisningsferdigheter, eller har vi et inderlig ønske om å undervise som Frelseren?” Er vi i så fall villige til å sette til side all stolthet og ikke bare vente på instruksjoner, men også aktivt søke dem?

Ydmykhet er nøkkelen

Vi har mange fremragende lærere i denne Kirken, men sannheten er at uansett hvor mange års erfaring vi har, eller hvor mange eksamener vi har, eller hvor godt likt vi er av våre elever, kan vi alle bli bedre og mer lik Mesterlæreren, hvis vi bare er ydmyke.

Det som i størst grad kjennetegner en Kristus-lignende lærer, er kanskje vilighet til å lære. Ydmykhet er en egenskap som både innbyr Ånden, og gir næring til vårt ønske om å bli bedre.

Noen ganger møter jeg Søndagsskole-presidenter som er skuffet fordi en eller flere av lærerne i deres menighet eller gren føler at de er så erfarne eller dyktige at de ikke trenger mer undervisning eller å delta på lærerrådsmøter. Jeg synes dette er trist, for jeg har aldri møtt en lærer som ikke kan bli bedre på en eller annen måte.

Jeg vet at hvis selv den mest erfarne lærer vil komme til lærerrådsmøter med et ydmykt hjerte og et brennende ønske om å lære, vil en slik lærer motta guddommelig innsikt og tilskyndelser om hvordan han eller hun kan bli dyktigere. Jeg har vært på en rekke lærerrådsmøter, og går alltid derfra med ny innsikt eller et ønske om å forbedre en ferdighet eller egenskap som trenger foredling og fullkommengjøring.

Behovet for å utvikle undervisningsferdigheter

Noen tror kanskje fra tid til annen at undervisningsferdigheter og teknikker bare er mekaniske eller verdslige hjelpemidler. Men når vi utvikler disse ferdighetene, kan Ånden velge blant en rekke alternativer som best kan dekke enkeltelevers behov. Hvem er mer produktiv, mannen som forsøker å felle et tre med lommekniven, eller den samme mannen som bruker en motorsag? I begge tilfeller har samme mann samme styrke og karakter, men sistnevnte er så mye mer produktiv fordi han har et mer effektivt verktøy til rådighet. Undervisningsferdigheter

blir guddommelige verktøy i Åndens hender.

Opplæring og øvelse, rollespill, studium og observasjon kan hjelpe en lærer på ethvert ferdighetsnivå å utvikle ferdigheter som Ånden kan benytte – for å hjelpe oss å undervise mer som Mesteren. Mange av disse ferdighetene kan utvikles på lærerrådsmøter.

Herren kan forme oss

Noen tror kanskje ikke det er mulig for dem å undervise som Frelseren – at en slik oppgave er utenfor deres evner. Peter trodde kanskje han ikke var noe mer enn en enkel fisker, og

Matteus bare en foraktet toller. Men med Frelserens hjelp ble de begge en innflytelsesrik leder og lærer i evangeliet.

Denne evnen som Herren har til å forme oss, er ikke så forskjellig fra det Michelangelo opplevde, da han hugget ut det som av mange regnes som det fineste arbeidet som noensinne er utført av et menneske – *David*.

Før Michelangelo satte i gang med prosjektet, hadde to andre skulptører, Agostino di Duccio and Antonio Rossellino, blidt bedt om å fullføre statuene. De støtte begge på det samme problemet: Søylen på hadde riktig høyde og bredde, men marmoren

hadde alvorlige mangler. Di Duccio og deretter Rossellino hadde begge prøvd å sette sitt kunstneriske preg på denne søylen, men til ingen nytte. Det var bare altfor mange ufullkommenheter.² Til slutt ga de opp. Michelangelo så disse samme ufullkommenhetene, men han så også forbi dem. Han så den levende, pustende, majestetiske skikkelsen av David som i dag ofte får tilskuere til å gispe av ærefrykt ved første øyekast.

På lignende måte erklærte Gud at fyllden av hans evangelium vil bli “for-kynt av de svake og enfoldige til jordens ender” (L&p 1:23). Gud ser våre ufullkommenheter og svakheter, men han ser også forbi dem. Han har evnen til ikke bare å hjelpe oss med å overvinne våre svakheter, men også å gjøre disse svakhetene til styrke (se Ether 12:26-27). Han kan hjelpe oss å foredle

og fullkommengjøre våre undervisningsferdigheter og egenskaper, slik at vi kan undervise mer som Frelseren.

Hvordan vi kan undervise mer som Frelseren

Her følger noen av de grunnleggende elementene som vi alle kan strekke oss etter for å kunne undervise mer som Frelseren:

- **Undervis ved Ånden**, vel vitende om at det er Ånden som gir våre leksjoner liv og ånde og substans (se L&p 43:15).
- **Fokusér på læren**, fordi vi forstår at læren som undervises i Skriftene, og av de levende profeter, har kraften i seg til å forandre liv (se Alma 31:5).
- **Bli en ivrig elev**, fordi vi vet at den ideelle læreren

også er en ideell elev (se L&p 88:118).

- **Søk åpenbaring**, fordi vi vet at med hvert kall til å undervise følger retten til å motta åpenbaring for å kunne foredle dette kallet (se L&p 42:61).
- **Vis kjærlighet** ved å lære alle elevenes navn, be for hver enkelt av dem, vis personlig interesse for alle (spesielt dem med spesielle behov), og på en meningsfylt måte strekk ut en hånd til dem som ikke er tilstede (se Moroni 7:47-48).

En personlig evaluering

Apostelen Paulus ga dette rådet: “Ransak dere selv om dere er i troen” (2 Korinterbrev 13:5). Dette kan omskrives for lærere slik at det lyder: “Ransak dere selv og se om dere underviser på Frelserens måte eller på deres egen måte.” Årets begynnelse er en passende tid til å gjennomføre en slik selvransakelse. Følgelig vil vi oppfordre deg til å besvare de personlige evalueringsspørsmålene som følger denne artikkelen. Når du gjør dette, vil Ånden hjelpe deg med å vite hva ditt fokus bør være for å kunne bli en mer Kristus-lignende lærer, og hvordan du kan tilegne deg og utvikle de nødvendige egenskapene og ferdighetene til å gjøre det. ■

NOTER

1. J. B. Priestley, *Rain Upon Godshill* (1939), 176.
2. Se “Michelangelo’s David”, academia.org/explore-museum/artworks/michelangelos-david.

Bli en mer Kristus-lignende lærer: En personlig evaluering

Overvei prinsippene for effektiv undervisning nedenfor. Bruk det åpne feltet til å notere hva du føler deg tilskyndet til å gjøre, innenfor de områder hvor du føler at du kan vokse.

1. Jeg deltar på lærerrådsmøter med et ydmykt ønske om å lære og delta (se L&p 112:10).	
2. Jeg skriver regelmessig ned tilskyndelser fra Ånden for å hjelpe meg som elev og lærer (se L&p 76:28).	
3. Jeg begynner å forberede leksjonene mine minst en uke i forveien (se L&p 88:118-119).	
4. Jeg har passende balanse mellom lærerinstruksjon og klassesdiskusjon (se L&p 88:122).	
5. Jeg ber inderlig om at Ånden må være med meg, slik at jeg kan være et redskap i Guds hender (se L&p 42:14).	
6. Jeg tar meg tid til å grunne på skriftbolken før jeg leser leksjonen eller annet materiale, slik at jeg kan forbedre åpenbaringen jeg kan motta (se L&p 42:61).	
7. Jeg hjelper elevene mine, særlig ungdom, ikke bare til å lære evangeliet, men også til å bli effektive lærere slik at de kan bli bedre misjonærer, ledere, lærere og foreldre (se L&p 88:77).	
8. Jeg ber ved navn for dem jeg har i klassen min (se Lukas 22:32).	
9. Jeg tar kontakt med dem i klassen min som ikke deltar (se Lukas 15:1-7).	
10. Hva er min største utfordring for å bli en Kristus-lignende lærer, og hvordan kan jeg overvinne denne utfordringen?	

For en grundigere evaluering kan du se den personlige evalueringen på side 37 i *Undervisning på Frelserens måte*.

GUD HAR ÅPENBART DET FOR MEG

Av Rachel H. Leatham

Denne nye serien setter søkelyset på trofaste kvinners liv og budskap, i utdrag fra boken *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017) [På talerstolen: 185 år med taler av siste-dagers-hellige kvinner]. Utvalgte kapitler er tilgjengelig på churchhistorianspress.org/at-the-pulpit.

Jeg tror jeg er en av de lykkeligste jentene i hele verden, og det er evangeliet som får meg til å føle det slik, for jeg vet at evangeliet er sant. Jeg vet at Gud vår Fader og hans Sønn Jesus Kristus kom ned og bragte evangeliet og grunnfestet det og talte til profeten Joseph Smith...

Jeg føler at selv om jeg kunne leve for evig, kunne jeg aldri tilstrekkelig takke min himmelske Fader for velsignelsene jeg har mottatt, for privilegiet å gå ut i verden og bære dette vitnesbyrde, fortelle dem at evangeliet ble gjengitt, om den myndighet som Kristus har gitt sine tjenere og om de velsignelser som er i vente for dem som lytter til og følger sannhetens, livets og frelsens ord...

Jeg tror noen ganger at vi unge her hjemme ikke fullt ut forstår ansvaret som påhviler oss. Vi husker ikke alltid at de som leder oss, er eldre, og at når våre fedre og mødre er borte, vil det falle på oss å påta oss deres arbeid, og at vi er fremtidens ansvarlige mennesker i Sion. Gjør vi vår del, og

forbereder vi oss slik at vi kan gjøre det arbeidet våre fedre har gjort?...

Forstår vi hvilke løfter Gud har gitt oss hvis vi vil holde hans bud? Er vi kjent med den gamle opptegnelsen om innbyggerne på dette kontinent, Mormons bok? Og er vi kjent med de store sannhetene som blir undervist der, og med de bøker som lærer oss om alt det vakre i det verk vi nå er engasjert i? Jeg er redd vi ikke er tilstrekkelig kjent med evangeliets prinsipper, og at vi ikke er så flittige som vi burde være.¹

Den som mye er gitt, av ham skal mye kreves, og dere vet alle hvor mye som er gitt oss, og hvor mye som vil bli krevet av oss [se Lukas 12:48; L&p 82:3]. Forbereder vi oss slik at vi ikke kommer til kort? La oss leve ved hvert ord som går ut av Guds munn (se 5 Mosebok 8:3; Matteus 4:4; L&p 84:44). La oss leve slik at han alltid vil være villig til å vedkjenne seg oss og velsigne oss og elske oss...

Jeg vil gjenta at jeg vet at evangeliet er sant. Ikke fordi min far

OM SØSTER LEATHAM

Rachel Hannah Leatham (1884-1979)

ble den andre kvinnen som ble inkludert i Kirkens

offisielle rapport fra general-konferansen, da hun talte under et utendørs ekstramøte under general-konferansen 5. april 1908.

Hun var blant den første generasjonen ugifte kvinner som utførte en proselytteringsmisjon for Kirken. Da hun var 22, ble hun kalt til å tjene i Colorado misjon i september 1906.

Da hun kom tilbake til Salt Lake City i 1908, meldte søster Leatham seg frivillig som guide ved informasjonsbyrået på Temple Square. Byrået hadde åpnet i 1902 i den hensikt å gi riktig informasjon og dele ut kirkelitteratur til dem som besøkte Temple Square.

I denne perioden ble general-konferansen holdt i Tabernaklet på Temple Square. Når Tabernaklet var fullt, ble deltagerne henvist til ekstramøter i Assembly Hall like ved. Når Assembly Hall var full, samlet folk seg på plenen i nærheten av informasjonsbyråets bygning, hvor det ble gjennomført ekstra konferansemøter.

Dette budskapet er et utdrag fra talen søster Leatham holdt på generalkonferansens ekstramøte 5. april 1908. Tegnsætning og store bokstaver er modernisert.

vet det, ikke fordi mor alltid har undervist meg i det, men jeg vet at evangeliet er sant fordi Gud har åpenbart det for meg. Hans ånd har båret vitnesbyrd for min ånd [se Romerne 8:16], og dette

vitnesbyrdet er Guds mest dyrebare gave til meg.

Måtte Gud velsigne oss alle. Det ber jeg om i Jesu navn. Amen. ■

Utdrag fra Jennifer Reeder og Kate Holbrook, red., *At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women* (2017), 133-35.

NOTER

1. Søster Leatham's månedlige brev til sin misjonspresident viser hennes flid. Den 25. februar 1907 skrev hun: "Jeg har forsøkt å gjøre min plikt og funnet stor tilfredshet i mitt arbeid" (Colorado Denver South Mission General Minutes, 166).

“Hvem sier dere at jeg er?”

PETERS VITNESBYRD OM KRISTUS

Av Terry B. Ball

Professor i religionsundervisning ved Brigham Young University

Apostelen Peter er elsket av troende – kanskje fordi han virker så ekte og tilgjengelig for oss. Vi kan identifisere oss med ham. Vi beundrer hans mot da han “straks” forlot sine garn da Mesteren kalte: “Følg meg, så vil jeg gjøre dere til menneskefiskere” (Matteus 4:18-20). Vi forstår hans forvirring over betydningen av og budskapet i lignelser (se Matteus 15:15-16). Vi føler fortvilelse i ropet: “Herre, Frels meg!” da hans føtter og tro vaklet på det opprørte vannet den natten på Gennesaretsjøen (Matteus 14:22-33). Vi forstår hans ærefrykt under Forklarelse (se Matteus 17:1-13). Vi gråter sammen med ham og føler skammen når han tre ganger har fornektet Frelseren (se Matteus 26:69-75), sørger sammen med ham i Getsemane (se Matteus 26:36-46) og slutter oss til hans glede og undring ved den tomme graven (se Johannes 20:1-10).

Kanskje ønsket evangelieforfatterne at vi skulle knytte dette personlige båndet til Peter. I sine beretninger synes de bevisst å bevare flere av hans erfaringer og samtaler med Jesus enn med noen av de andre opprinnelige tolv.¹ Mange av oss antar at så stor oppmerksomhet vies Peter i evangeliene fordi han ble apostolens talsmann og leder. Men kanskje Matteus, Markus, Lukas og Johannes også snakker så ofte og fortrolig om Peters omgang med Kristus fordi de håpet at når vi lærer å bli glad i og forstå Peter, vil vi være mer rede og i stand til å ta imot hans spesielle vitnesbyrd om Kristus – et vitnesbyrd som han synes å ha blitt grundig forberedt til å bære.

Når vi blir glad i og forstår apostelen Peter, vil vi være mer rede og i stand til å godta hans spesielle vitnesbyrd om Kristus.

Peters forberedelse

Da Peter ledsaget Jesus under hans jordiske virke, synes apostelens vitnesbyrd om at Mesteren var Messias å ha blitt ervervet ved de intellektuelle, praktiske og åpenbarende erfaringene som ble gitt ham. Med andre ord kom hans vitnesbyrd, i likhet med vårt i dag, gjennom hans hode, hender og hjerte.

Peter visste at Jesus fra Nasaret var mer enn et menneske, for han så ham gi blinde syn, rense spedalske, få de lamme til å gå og oppreise de døde (se Matteus 11:4-5; se også Johannes 2:11; 10:25; 20:30-31). Hans logiske bekrefteelse på at Jesus var Kristus ble styrket av det han lærte når han fulgte Mesterens anvisninger. Han kastet garnet slik Frelseren sa, og fikk mye fisk (se Lukas 5:1-9; Johannes 21:5-7). Frelseren sa “kom”, og han gikk på vannet (se Matteus 14:22-33). Og da han delte ut de få brødene og fiskene til folkemengden slik Frelseren befalte, skjedde formeringens mirakel rett under fingrene på ham (se Johannes 6:1-14).

Disse vitnesbyrdene for hans hode og hender må i betydelig grad ha supplert det sterkeste vitnesbyrdet som ble gitt Peter – vitnesbyrd som ble åpenbart til hans hjerte. Da Jesus spurte sine disipler: “Hvem sier folk at Menneskesønnen er?” gjentok de sine samtidiges vanlige konklusjoner. Frelseren gjorde så spørsmålet mer personlig da han spurte: “Men dere, hvem sier dere at jeg er?” (se Matteus 16:13-15). Uten å nøle sa Peter:

“Du er Messias, den levende Guds sønn.

Jesus svarte ham og sa: Salig er du, Simon, Jonas sønn! For det er ikke kjøtt og blod som har åpenbaret dette for deg, men min Far i himmelen” (Matteus 16:16-17).

Peters forberedelse til å være et spesielt vitne om Kristus omfattet en rekke ganske personlige erfaringer med Jesus.² Den slags personlige råd og veiledning kom ofte når han kom til Frelseren med spørsmål, eller når som helst Kristus skjønnte at han trengte mer opplæring.³

Peter var også kanskje den mest irettesatte av alle Kristi disipler.⁴ Bemerkelsesverdig nok valgte Peter å ikke bli fornærmet, men fortsatte å følge Mesteren, og slik økte han daglig sitt vitnesbyrd om og lærdom fra ham.⁵

Den galileiske fiskerens forberedelse kulminerte i det han opplevde etter korsfestelsen. Da han hørte om den tomme graven, løp Peter for å se det selv, og “undret seg over det som var skjedd” (Lukas 24:1-12; se også Johannes 20:1-9). Lukas skriver at en eller annen gang samme dag viste den oppstandne Frelseren seg personlig for Peter, selv om vi vet lite om denne hendelsen (se Lukas 24:34; 1 Korinterbrev 15:3-7). Senere den kvelden viste den oppstandne Herren seg for apostlene og noen andre disipler, og inviterte dem til å kjenne på sårene sine. Han åpnet så deres forståelse av hvordan hans oppstandelse oppfylte profetiene som er skrevet i Moseloven og

Peter visste at Jesus fra Nasaret var mer enn bare en mann, for han så ham gi syn til de blinde, rense spedalske, få de lamme til å gå og oppreise de døde.

Skriftene, og erklærte: “Dere er vitner om dette” (se Lukas 24:36-48; se også Markus 16:14; Johannes 20:19-23). De 11 disiplene reiste senere til Galilea slik Frelseren hadde befalt dem, og der på “fjellet hvor Jesus hadde satt dem stevne”, forsikret han dem: “Meg er gitt all makt i himmel og på jord” (se Matteus 28:7, 10, 16-20).

Gjennom alt dette ble Peters hode, hender og hjerte ytterligere

undervist for å være et vitne om den oppstandne Kristus, for han så den oppstandne Herren med sine øyne, hørte ham med sine ører, følte ham med sine hender og følte med sikkerhet igjen Åndens bekreftelse i sitt hjerte.

Peters oppdrag

Akkurat som det skulle tid, undervisning og erfaring til før Peter fullt ut kunne forstå Messias’ forsoningsmisjon, var det en gradvis prosess å forstå hans eget oppdrag som et spesielt vitne om Kristus.

Det ser ut til at en fullstendig forståelse av hva som ville kreves av ham kom

til Peter da Herren underviste ham på bredden av Gennesaretsjøen. Etter to ganger å ha berørt sårene av korsfestelsen på Mesterens oppstandne legeme, lurte imidlertid Peter tilsynelatende fortsatt på hva han skulle gjøre med seg selv, og sa: “Jeg går av sted for å fiske” (Johannes 21:3). Nå som Jesus ikke lenger var sammen med dem, syntes Peter å avfinne seg med å vende tilbake til sitt gamle liv og levebrød. Brødrene hans fulgte etter.

Etter å ha slitt hele natten, hadde de ikke fått noe fisk. Da de nærmet seg land, sannsynligvis utmattet og motløse, så de en som sto der som de ikke kjente, og som ba dem om å kaste ut garnene igjen. Kanskje fordi de husket en tidligere anledning da det å adlyde et lignende råd hadde gitt stor fangst, fulgte de denne gangen rådet uten protest eller spørsmål (se Lukas 5:1-9; Johannes 21:3-6). Da de trakk opp garnene som igjen var fulle av fisk, utbrøt Johannes til Peter: “Det er Herren” (Johannes 21:7). Altfor ivrig til å vente til båten kom til land, “kastet [Peter] seg i sjøen” for å komme tidligere til Mesteren (Johannes 21:7). Da de andre kom, fant de et måltid av fisk og brød som ventet på dem (se Johannes 21:9).

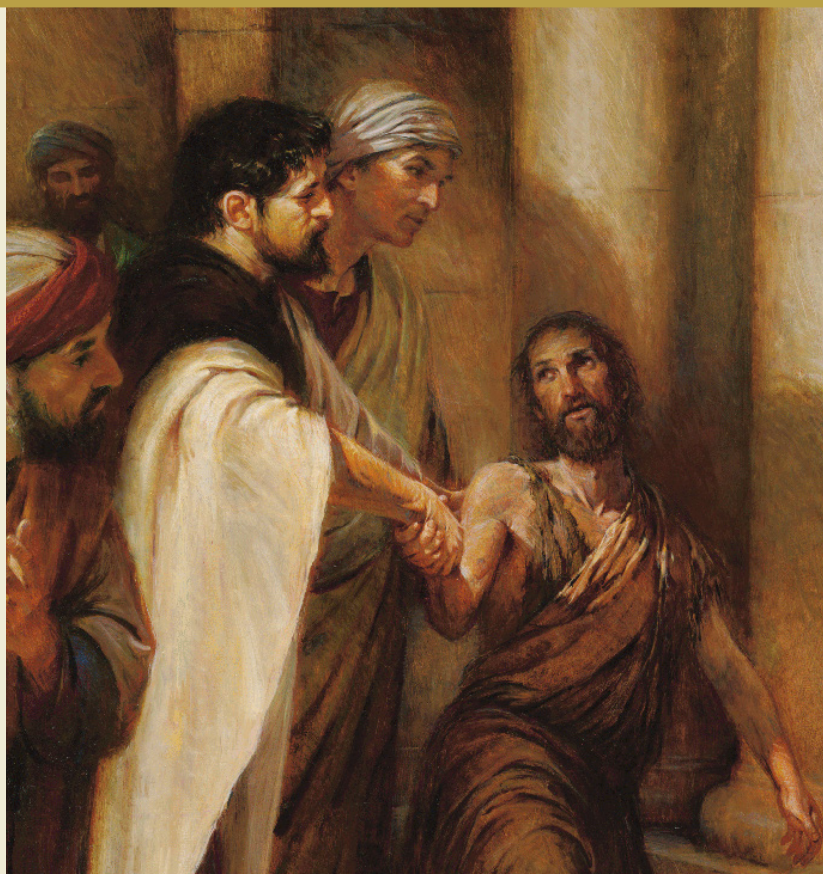
Etter måltidet henvendte Jesus seg til Peter, og trolig idet han pekte på nettopp den fisken Peter hadde valgt å søke, spurte han sin apostel: “Simon, Johannes’ sønn, elsker du

“Simon, Johannes’ sønn, elsker du meg mer enn disse?”

meg mer enn disse?” (Johannes 21:15). Peter må sikkert ha opplevd dette spørsmålet som underlig. Selvfølgelig elsket han Frelseren mer enn fisk – eller fiske. Kanskje var det et snev av vantro i svaret hans: “Ja, Herre, du vet at jeg har deg kjær”, hvorpå Jesus svarte: “Fø mine lam” (Johannes 21:15). Igjen stilte Frelseren Peter det samme spørsmålet, Peter erklærte igjen sin kjærlighet til Kristus, og Kristus befalte igjen: “Vokt mine får” (Johannes 21:16). Peter ble bedrøvet da Jesus for tredje gang ba disippelen om å bekrefte sin kjærlighet. Vi kan føle lidenskapen og gløden i Peters tredje vitnesbyrd: “Herre, du vet alt, du vet at jeg har deg kjær” (Johannes 21:17). Nok en gang befalte Jesus: “Fø mine får” (Johannes 21:17).⁶ Hvis han virkelig elsket Herren, skulle ikke Peter lenger være fisker, men snarere hyrde med omsorg for Mesterens hjord.⁷ Peters handlinger og tjeneste fra den tid av bekrefter at han endelig forsto sitt oppdrag og sin misjon som en spesiell tjener og et vitne om Kristus.

Peters vitnesbyrd

Etter den dagen i Galilea gikk Peter ut for å utføre sitt oppdrag fra Kristus med bemerkelsesverdige tro, mot og fasthet. Som en ledende apostel gikk han frem i sitt kall til å presidere over Kirken. Mens han var opptatt med de mange pliktene som dette embedet medførte, forsømte ikke Peter sitt ansvar for alltid å være et vitne om Kristus, blant annet til folkeskarene som var forsamlet ved utgytelsen av Den hellige ånd på pinsefestens dag (se Apostlenes gjerninger 2:1-41), i templet i Salomos søylegang etter en mirakuløs helbredelse (se Apostlenes gjerninger 3:6-7, 19-26), da han ble arrestert og ført frem for jødiske ledere (se Apostlenes gjerninger 4:1-31, se også Apostlenes gjerninger 5:18-20), i sin forkynnelse til de hellige (se Apostlenes gjerninger 15:6-11) og i sine brev.

Peter utførte sitt oppdrag fra Kristus med bemerkelsesverdige tro, blant annet ved å si til en lam mann i templet: “I Jesu Kristi, nasareerens navn – stå opp og gå!”

I sine brev reflekterer han over sitt personlige vitnesbyrd om Kristi lidelser, og uttrykker sitt håp om å få “del i den herlighet som skal bli åpenbart” (1 Peter 5:1). Når det nærmer seg slutten, erkjenner han resolutt at også hans “hytte brått skal legges ned, som også vår Herre Jesus Kristus varslet meg” (2 Peter 1:14).

Da han gjorde denne alvorlige bemerkningen, reflekterte kanskje Peter over det Jesus hadde sagt til ham så mange år tidligere på Galileasjøens bredder. Etter å ha befalt Peter å fø hans får, erklærte Frelseren der: “Da du var yngre, bandt du selv opp om deg og gikk dit du ville. Men når du blir gammel, skal du rekke ut dine hender, og en annen skal binde opp om deg og føre deg dit du ikke vil” (Johannes 21:18). Johannes forklarte: “Dette sa [Jesus] for å gi til kjenne hva slags død [Peter] skulle ære Gud med. Og da han hadde sagt dette, sa han til [Peter]: Følg meg!” (Johannes 21:19).

Da Peter slik i sin alderdom overveiet døden, fant han ganske sikkert fred og glede i å vite at han virkelig hadde fulgt Kristus i livet og var beredt til å følge ham i døden.

Vi skulle ønske flere av Peters aktiviteter og skrifter var bevart i Det nye testamente. Det som er bevart, er en skatt og gjør at vi blir glad i denne trofaste fiskeren. Selv om opptegnelsen er liten, viser den oss hvordan Peter omhyggelig og personlig ble forberedt av Kristus til å være et spesielt vitne om ham. Når vi leser beretningen, kan vi oppdage at vår tro og forståelse av Kristus vokser sammen med Peters. Denne veksten kan gi oss håp og perspektiv på våre personlige trosreiser. Når vi ser hvordan Peter ble klar over hva Kristus forventet av ham, og deretter ser hans mot og engasjement mens han arbeidet for å utføre sitt oppdrag fra Frelseren, blir det naturlig for oss å tenke: "Hva forventer Kristus av meg?" og "Gjør jeg nok?" Når vi studerer Peters vitnesbyrd om Kristus, blir vi ivrige etter å gjenspeile hans ord: "Vi tror og vet at du er Guds Hellige" (Johannes 6:69). ■

NOTER

1. Selv om apostelen Paulus' vitnesbyrd, opplevelser og læresetninger er grundigere nedtegnet i Det nye testamente enn Peters, var ikke Paulus en av de opprinnelige tolv, og er ikke nevnt i de fire evangeliene.
2. Se Matteus 17:1-13; 26:36-46, 58; Markus 13:1-37; Lukas 8:49-56; 9:28-36.
3. Se Matteus 17:24-27; 18:2-35; 19:27-20:28; Lukas 12:31-49; Johannes 13:6-19.
4. Se Matteus 14:31; 15:15-16; 26:33-34, 40; Markus 8:32-33; Johannes 18:10-11.
5. Om Peter og de hyppige irettesettelsene han fikk av Kristus, sa president Spencer W. Kimball (1895-1985): "Han irettesatte Peter fra tid til annen fordi han elsket ham, og Peter, som var en stor mann, kunne vokse som resultat av disse irettesettelsene. Det finnes et vers i Salomos ordspråk som vi alle trenger å huske på: 'Den som åpner sitt øre for tilrettevisning til livet, holder seg gjerne blant de vise. Den som ikke vil vite av tukt, forakter sin egen sjel. Men den som hører på tilrettevisning, vinner forstand.' (Ordspråkene 15:31-32.) Det er en klok leder eller en klok etterfølger som kan takle livets irettesettelser. Peter klarte dette fordi han visste at Jesus elsket ham, og dermed kunne Jesus forberede Peter på et meget stort ansvar i riket" ("Jesus: Den fullkomne leder", *Lys over Norge*, mars 1983, 9).
6. Noen mener at ved å la Peter bekrefte sin kjærlighet til ham tre ganger, ga Kristus Peter en sjanse til å gjøre godt igjen sine tre fornektelser den fortvilede natten da rettssaken pågikk. Se for eksempel James E. Talmage, *Jesus Kristus*, 3. utg. (1916), 508; Jeffrey R. Holland, "Det første og største bud", *Liahona*, nov. 2012, 83-84. For en redegjørelse om fornektelsen og hva vi kan lære av den, se Gordon B. Hinckley, "And Peter Went Out and Wept Bitterly", *Ensign*, mai 1979, 65-67; Neal A. Maxwell, "A Brother Offended", *Ensign*, mai 1982, 37-38. Andre kommentatorer legger merke til de små forskjellene i den greske teksten og antyder at de tre spørsmålene ble stilt for å undervise Peter om forskjellige sider ved og plikter i sitt kall. Følgelig spurte Frelseren Peter to ganger "Elsker du meg?" med det greske *agapao* for kjærlighet, som betyr en sosial eller moralsk form for kjærlighet, ofte regnet som guddommelig eller betingelsesløs kjærlighet, som oversettes med "nestekjærlighet" (f.eks. 1 Korinterbrev 13:1-4; 2 Peter 1:7; Johannes' åpenbaring 2:19). Den tredje gangen Jesus spurte Peter "Elsker du meg?" brukte han ordet *phileo* for kjærlighet, som betyr vennskap, hengivenhet eller broderlig kjærlighet. Som svar på hvert av de tre spørsmålene bekreftet Peter interessant nok sin kjærlighet med ordet *phileo*. Etter den første bekreftelsen på Peters kjærlighet, befalte Kristus ham å "fø", av det greske *bosko*, som betyr å gi beite eller næring til "lammene", av det greske *armion*, som betyr en ung eller nyfødt sau. Etter den andre bekreftelsen av Peters kjærlighet befalte Kristus ham å "vokte", av det greske *poimaino*, som betyr å passe på, hans "får", av det greske *probaton*, som betyr en voksen sau. Som svar på Peters tredje bekreftelse på kjærlighet til Kristus, skulle han *bosko* hans *probaton*. Så ved å stille spørsmålet tre ganger og på tre måter, spurte Frelseren disippelen om han hadde både nestekjærlighet og broderlig kjærlighet til ham og hans påfølgende bud, og lærte Peter at han ikke bare skulle gi næring til hjorden, men også passe på og veilede både de unge og de gamle i hjorden.
7. Du finner mer informasjon om denne hendelsen og prinsippene vi kan lære av den, i Robert D. Hales, "Når du en gang omvender deg, så styrk dine brødre", *Lys over Norge*, juli 1997, 79.

Peter fant fred og glede i vissheten om at han virkelig hadde fulgt Kristus i livet og var beredt til å følge ham i døden.

Av eldste D. Todd Christofferson

i De tolv apostlers quorum

Religionsfrihet: Fredens hjørnestein

Måtte vi søke fred ved å samarbeide for å bevare og beskytte alle menneskers frihet til å tilhøre og tilkjenne en religion eller tro de selv velger.

Eldste Christofferson holdt denne talen under en felleskirkelig konferanse i São Paulo, Brasil, den 29. april 2015.

Jeg setter stor pris på invitasjonen til å være sammen med dere i kveld under denne felleskirkelige samlingen, hvor muslimer, sikher, katolikker, adventister, jøder, evangelister, mormoner, innfødte spiritualister, de som ikke tror på noe og mange andre som alle står skulder ved skulder med ledende politikere og næringslivsledere, møtes for å drøfte og feire religionsfrihet. Bare det at vi møtes i denne unike sammenhengen er virkelig et mektig symbol i seg selv.

Jeg er spesielt glad for å være her i Brasil, et land som er rikt på mangfoldig kultur og mangfoldige mennesker. Ved å omfavne sitt mangfold, herunder sitt religiøse mangfold, har Brasil blomstret og vil fortsette å blomstre. Brasil ble nylig anerkjent som landet med færrest statlige restriksjoner på religion.¹ Jeg gratulerer Brasil for denne betydelige hedersbevisningen. Brasil har nå et ansvar for å lede en verdensomspennende bevegelse for å fremme denne friheten. Som Jesus Kristus uttalte i Det nye testamente:

“Dere er verdens lys! En by [eller i dette tilfellet, en nasjon] som ligger på et fjell, kan ikke skjules...

Slik skal dere la deres lys skinne for menneskene, så de kan se de gode gjerninger dere gjør og prise deres Far i himmelen” (Matteus 5:14, 16).

Aktede kolleger, verden trenger at Brasils lys skinner lenge og skarpt. I kveld skal vi feire det som kan komme ut av dette perspektivet.

Bakgrunn og grunnleggende prinsipper

Religionsfrihet er fredens hjørnestein i en verden med mange konkurrerende filosofier. Den gir oss alle rom til selv å avgjøre hva vi vil mene og tro – til å følge den sannhet som Gud taler til vårt hjerte. Den gjør det mulig for forskjellige trosretninger å sameksistere, beskytter de sårbare og hjelper oss å komme over våre konflikter. Derfor, som Europadomstolen for menneskerettigheter viselig har konkludert i en rekke saker, er religionsfrihet avgjørende for troende mennesker og “er også en verdifull ressurs for ateister, agnostikere, skeptikere og de likegyldige”. Dette skyldes at “pluralismen som er uadskillelig fra et demokratisk samfunn, og er dyrekjøpt gjennom århundrers kamp, avhenger av den”.²

En robust frihet er ikke bare det politiske filosofer har omtalt som den “negative” friheten til å få være i fred, uansett hvor viktig den måtte være. Det er snarere en mye rikere “positiv” frihet – friheten til å etterleve sin religion eller tro i et juridisk, politisk og sosialt miljø som er tolerant, respektfullt og imøtekommende for forskjellige trosretninger.

Vi bruker vår religions- og trosfrihet til å etablere våre grunnleggende overbevisninger, som er så avgjørende at alle andre menneskerettigheter ville være meningsløse uten dem. Hvordan kan vi gjøre krav på ytringsfrihet uten å kunne si hva vi egentlig tror? Hvordan kan vi gjøre krav på forsamlingsfrihet med mindre vi kan komme sammen med andre som deler våre idealer? Hvordan kan vi nyte pressefrihet med mindre vi offentlig kan skrive eller legge ut det som viser hvem vi egentlig er?

Den gode nyheten er at det har skjedd bemerkelsesverdig fremgang i spredningen av religionsfrihet. Jeg har sett denne utviklingen i mitt eget liv. I 1948, da jeg var bare tre

år gammel, vedtok for eksempel FNs generalforsamling Verdenserklæringen om menneskerettigheter, som krevde at “enhver [skulle ha] rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet”.³

Da jeg var 21, ble det fremforhandlet en avtale om å gjøre FNs erklæring bindende. Denne avtalen – kjent som FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter – forsterket oppfatningen at enhver skulle ha “frihet til å ha eller skifte religion eller tro etter eget valg, og frihet til enten alene eller sammen med andre, og offentlig eller privat, å gi uttrykk for sin religion eller tro gjennom tilbedelse, etterlevelse, praksis og undervisning”.⁴ Avtalen trådte i kraft 10 år senere, i 1976.

I 2017 var 169 land parter i avtalen – nesten alle verdens utviklede land.⁵ Den amerikanske konvensjonen om menneskerettigheter (utarbeidet i San José i Costa Rica), som ble vedtatt i 1969 og har vært i kraft siden 1978, beskytter religionsfrihet i nesten identisk språkdrakt.⁶

Sterke argumenter ligger til grunn for fremgangen som gjøres, og skulle motivere oss til å gjøre enda mer. Religionsfrihet korrelerer sterkt med en rekke positive økonomiske, helsemessige og samfunnsmessige fordeler.⁷ Generelt har religiøse personer bedre familieliv, sterkere ekteskap, mindre rusmisbruk og kriminalitet, høyere utdanningsnivå, større villighet til å bidra med frivillig arbeid og gi til veldedige organisasjoner, bedre arbeidsvaner, lengre liv, bedre helse, høyere inntekt og større grad av velvære og lykke.⁸ Det er klart at religionsfrihet og religionsutøvelse styrker samfunnet.

Behovet for årvåkenhet og samarbeid

Dessverre er den beskyttelse som gis religions- og trosfrihet, ofte svak, upåaktet og under angrep. Kraftig press forsøker å begrense religionsfriheten selv når den vokser – også i land som historisk sett har beskyttet den mest energisk. Dette presset har overtaket eller er i ferd med å få fofeste i mange land. Store deler av verden ville finne den slags feiring vi nyter her i Brasil, utenkelig.

Det er bemerkelsesverdig at i 2013 bodde omtrent 5,5 milliarder mennesker – 77 prosent av verdens befolkning

– i land med strenge eller svært strenge restriksjoner på religionsfrihet, opp fra 68 prosent bare seks år tidligere.⁹

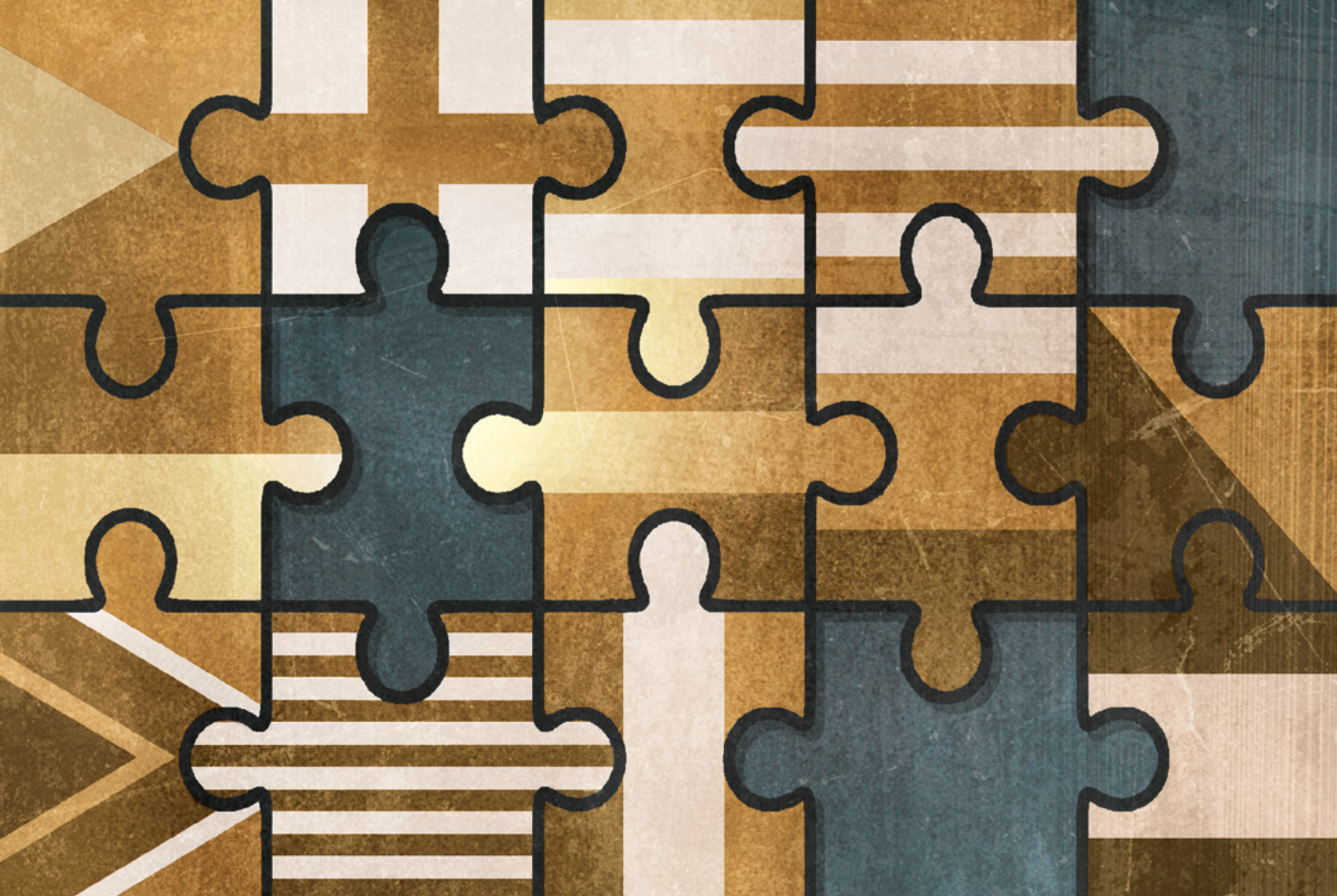
Så godt som alle vestlige demokratier hevder å tro på prinsippet om religionsfrihet. Det er anvendelsen av prinsippet som kan skape strid. Trusler mot religionsfrihet oppstår ofte når religiøse mennesker og institusjoner prøver å si eller gjøre noe – eller nekter å si eller gjøre noe – som er i strid med makthavernes filosofi eller målsettinger, og det gjelder også politiske flertall. Religion er ofte motkulturelt og dermed upopulært. Av denne grunn blir religionsfrihet, til og med der den vanligvis støttes i prinsippet, ofte kraftig motarbeidet i praksis.

I Europa og Nord-Amerika har det oppstått strid om spørsmål som hvorvidt kirkesamfunn kan avgjøre hvem de vil ansette (eller ikke ansette) som prester, om man kan bære religiøse klær eller symboler på jobb

eller skole, om arbeidsgivere må betale for ansattes prevensjon og aborter, om noen kan tvinges til å utføre tjenester som krenker deres tro, om yrkesfaglig akkreditering eller universitetsakkreditering kan nektes eller oppheves på grunn av moralnormer eller tro, og om religiøse studentorganisasjoner kan tvinges til å ta opp studenter med motstridende trosoppfatninger.

Brasil, med sitt religiøse mangfold, strever også med lignende problemer, som for eksempel virksomheter som stenger på søndag, bruk av religiøse klær og hvilken beskyttelse som skal gis afro-brasilianske tradisjoner. Vi er takknemlige for at mange av disse sakene er løst til fordel for religionsfrihet. En rask og riktig løsning av problemstillinger som omfatter fri utøvelse av religiøs tro, vil være uvurderlig for Brasils fortsatte respekt for sitt mangfold. Ved å la religiøse mennesker og organisasjoner

I 1948 vedtok FNs generalforsamling Verdenserklæringen om menneskerettigheter, som krevde at "enhver [skulle ha] rett til tanke-, samvittighets- og religionsfrihet". Da jeg var 21, ble det fremforhandlet en avtale om å gjøre FNs erklæring bindende. I 2017 var 169 land parter i avtalen.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er glad for å kunne stå sammen med dere og andre i dette viktige arbeidet. Selv om vi er optimistiske med hensyn til at vår innsats vil være utslagsgivende, må vi gjøre dette arbeidet sammen, fordi ingen av oss kan vinne denne kampen alene.

etterleve sin tro offentlig og uten beskyldninger, vil Brasil fortsette å være et strålende og håpefullt eksempel på religionsfrihet for verden.

Jeg oppfordrer dere til å holde fast ved frihetene dere har formet hjemme, og til å lede tappert an for å fremme religionsfrihet over hele verden. Behovet for å beskytte og bevare religionsfrihet – på en rettferdig og balansert måte som også beskytter andre grunnleggende rettigheter – er akutt.

Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige er glad for å kunne stå sammen med dere og andre i dette viktige arbeidet. Selv om vi er optimistiske med hensyn til at vår innsats vil være utslagsgivende, må vi gjøre dette arbeidet sammen, fordi ingen av oss kan vinne denne kampen alene. Jeg gjentar det min kollega eldste Dallin H. Oaks i De tolv apostlers quorum nylig sa i et forum omtrent som dette:

“Det er nødvendig at de av oss som tror på Gud og på rett og galt, forener oss mer effektivt for å beskytte vår religionsfrihet, vår frihet til å forkynne og praktisere vår tro på Gud og prinsippene for rett og galt som han har fastsatt... Alt som er nødvendig for samhold og en bred koalisjon i tråd med det jeg foreslår, er en felles tro på at det finnes rett og galt for menneskers adferd, og at dette har blitt fastsatt av et høyeste vesen. Alle som tror på dette grunnleggende [prinsippet], skulle forene seg mer effektivt for å bevare og styrke friheten til å forfekte og praktisere vår tro, uansett hva den måtte være. Vi må vandre sammen et stykke på samme vei for å sikre vår frihet til å gå vår egen vei når det er nødvendig i henhold til vår egen tro.”¹⁰

Vår oppgave vil være vanskelig og kreve konstant årvåkenhet, men den er av største betydning.

Jeg avslutter med et skriftsted fra Lære og pakter. Dette skriftstedet ble åpenbart i 1835, i en tid da mine forfedre, til tross for grunnlovens beskyttelse, ble drevet fra sine hjem fordi de hadde tatt imot det andre oppfattet som nye og annerledes trosoppfatninger. Derfor er det en alvorlig påminnelse for vår tid, spesielt når mange av dagens restriksjoner mot religionsfriheten også kommer i land som slutter seg til prinsippet, men noen ganger unnlater å anvende det i praksis.

Skriftstedet sier: "Ingen styreform kan bestå i fred uten at det blir vedtatt og opprettholdt lover som sikrer det enkelte menneske samvittighetsfrihet." Myndigheter kan "forebygge forbrytelser, men aldri kontrollere samvittigheten, [de] skulle straffe lovbrudd, men aldri undertrykke sjelens frihet" (L&P 134:2, 4).

Måtte vi søke fred ved å samarbeide for å bevare og beskytte alle menneskers frihet til å ha og utøve en religion eller en tro etter eget ønske, enten hver for seg eller i samfunn med andre, hjemme eller i utlandet, offentlig eller privat, som tilbedelse, etterlevelse, praksis og undervisning. ■

Du finner hele teksten av denne talen på mormonnewsroom.org.

NOTER

1. Se "Brazil Has Lowest Government Restrictions on Religion among 25 Most Populous Countries", 22. juli 2013, theweeklynnumber.com/weekly-number-blog; "Restrictions and Hostilities in the Most Populous Countries", 26. feb. 2015, pewforum.org.
2. Kokkinakis v. Greece, 3/1992/348/421 (25. mai 1993), para. 31; Nolan and K. v. Russia, 2512/04 (12. feb. 2009), para. 61; se også Serif v. Greece, 38178/97 (14. des. 1999), para. 49; Den europeiske menneskerettskonvensjon, paragraf 9.
3. FNs Verdenserklæring om menneskerettigheter, paragraf 18, 10. des. 1948, un.org/en/documents/udhr.
4. FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter, paragraf 18, 16. des. 1966, ohchr.org/EN/ProfessionalInterest/Pages/CCPR.aspx.
5. Se FNs konvensjon om sivile og politiske rettigheter; se også W. Cole Durham jr., Matthew K. Richards o Donlu D. Thayer, "The Status of and Threats to International Law on Freedom of Religion or Belief", i Allen D. Hertzke, red., *The Future of Religious Freedom: Global Challenges* (2013), 31-66.
6. Se Den amerikanske konvensjonen om menneskerettigheter "Pact of San José, Costa Rica", 22. nov. 1969 (Den interamerikanske konferansen om menneskerettigheter), oas.org; se også Juan G. Navarro Floria og Octavio Lo Prete, "Proselitismo y Libertad Religiosa: Una Visión desde América Latina", i *Anuario de Derecho Eclesiástico del Estado*, nr. 27 (2011), 59-96.
7. Se Brian J. Grim, Greg Clark og Robert Edward Snyder, "Is Religious Freedom Good for Business?: A Conceptual and Empirical Analysis", *Interdisciplinary Journal of Research on Religion*, bind 10 (2014), 4-6; Paul A. Marshall, "The Range of Religious Freedom", i Paul A. Marshall, red., *Religious Freedom in the World* (2008), 1-11.
8. Se Patrick F. Fagan, "Why Religion Matters Even More: The Impact of Religious Practice on Social Stability", *Backgrounders*, nr. 1992 (18. des. 2006), 1-19; Robert D. Putnam og David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us* (2010), 443-92.
9. Se "Latest Trends in Religious Restrictions and Hostilities", 26. feb. 2015, pewforum.org.
10. Dallin H. Oaks, "Preserving Religious Freedom" (forelesning ved Chapman University School of Law, 4. feb. 2011), mormonnewsroom.org.

IDEER TIL FAMILIENS HJEMMEAFTEN

Snakk med familien om betydningen av religionsfrihet, blant annet hvordan innbyggerne i ditt land første gang fikk frihet til å tilbe. Hvilke hendelser førte til religionsfrihet i ditt land? Dette kan omfatte lovgivning, demonstrasjoner og til og med krig. Du kan lage en spørrekonkurranse for familien for å hjelpe dem å lære om dette emnet på en mer engasjerende måte. I tillegg kan dere vurdere å snakke om følgende spørsmål: Hvordan er religionsfrihet til velsignelse for oss? Hvordan ville livet vært annerledes om vi ikke hadde vært fri til å utøve vår religion? Hvordan kan vi bidra til å fremme religionsfrihet for oss selv og andre?

Av eldste
Steven E. Snow
Generalautoritet-
sytti og Kirkens
historiker og
skriver

Hellige:

HISTORIEN OM JESU KRISTI KIRKE I DE SISTE DAGER

I 1861 oppfordret president Brigham Young (1801-77) Kirkens historikere til å endre sin arbeidsmetode. “Skriv i en fortellende stil”, foreslo han, og “skriv bare om en tiendedel så mye”.¹

Historien på de neste side følger dette rådet. Jeg er glad for å kunne presentere en ny serie i fire bind kalt *Hellige: Historien om Jesu Kristi kirke i de siste dager*. Kapittel 1 er tatt med i dette nummeret, og påfølgende kapitler vil bli publisert i dette tidsskriftet i løpet av de neste månedene. Den første boken vil være tilgjengelig senere i år, og de andre bøkene vil følge.

Hellige ble utarbeidet som følge av Herrens befaling om “at kirkens opptegnelse og historie [skal føres] kontinuerlig” (L&p 47:3). Til forskjell fra tidligere historier om Kirken, er en fortellende historie skrevet i en engasjerende stil som vil være tilgjengelig for både ungdom og voksne.

Hellige er imidlertid ikke historisk fiksjon. Det er en sann historie som er basert på opptegnelsene til personer fra fortiden. Hver eneste detalj og hver linje med dialog er underbygget av historiske kilder. Notater på slutten av hvert kapittel henviser til opptegnelsene og andre kilder. De som ønsker å lese de faktiske opptegnelsene, bedre forstå relaterte emner og finne enda flere historier, vil finne koblinger bak i bøkene og på Internett på hellige.lds.org/nor.

Gjenopprettelsens rike billedvev

Disse bøkene er ikke hellig skrift, men i likhet med Skriftene inneholder de både guddommelig sannhet og historier om ufullkomne mennesker som prøver å bli hellige ved Jesu Kristi forsoning (se Mosiah 3:19). Sammen forteller de fire bindene historien om Herrens Kirke som streber for å oppfylle sin hensikt som er å

Denne illustrasjonen av Nauvoo vil være å finne på forsiden av Hellige bind 1.

fullkommengjøre de hellige. (se Efeserne 4:11-13).

Hellige har svært forskjellig format, stil og tiltenkt målgruppe fra de to forrige flerbindshistoriene som Kirken har utgitt tidligere. Den første historien ble påbegynt av Joseph Smith på 1830-tallet og publisert i 1842 og utover.² Den andre ble utgitt i 1930 av assisterende kirkehistoriker B. H. Roberts.³ Det gjengitte evangeliums verdensomspennende rekkevidde siden den gang og Herrens befaling om å føre historien kontinuerlig “til gavn for kirken og for kommende generasjoner” (L&p 69:8), signaliserer at det er på tide å ta flere siste dagers hellige med i historien.

Hellige forteller historiene om vanlige menn og kvinner fra Kirkens tidligste dager til nå. Den gir også nye detaljer om og ny innsikt i kjente personer og hendelser fra Kirkens historie. Hver artikkel vil hjelpe deg å forstå og sette pris på de hellige som gikk foran deg for å gjøre Kirken til det den er i dag. I likhet med deg, opplevde de utfordringer og fremgang, og de ofret for å opprette Sion. Når de veves sammen, skaper deres historier – og din – den rike bildeveven om evangeliets gjengivelse.

Vår hellige fortid

Mormons boks oppteignelsesførere hadde både store og små plater. På de større platene skrev de om politisk

og militær historie. De brukte de mindre platene til “det som er av Gud”, som var “av størst verdi”, herunder “hellig forkynnelse eller store åpenbaringer eller profetier” (1 Nephi 6:3; Jakobs bok 1:2, 4). De mindre platene ble nedtegnet “for Kristi skyld og for vårt folks skyld” (Jakobs bok 1:4). *Hellige* tar sikte på å være en historie som tilsvare de mindre plater, en som fokuserer på vår hellige fortid. Den inneholder derfor bare et lite utvalg av historiene som kunne ha blitt fortalt for å vise hvordan Herren virker i de siste-dagers-helliges liv.

Hellige handler ikke bare om ufullkomne mennesker i fortiden som ble bedre med Herrens hjelp. Den er også *for* ufullkomne mennesker nå, som ønsker å alltid minnes ham. Den vil hjelpe deg å huske hvor barmhjertig Frelseren har vært mot sitt folk, hvordan han har gjort svake mennesker sterke, og hvordan hellige rundt om i verden har forenet seg for å fremme Guds verk. ■

NOTER

1. Brigham Young, i Wilford Woodruffs dagbok, 20. okt. 1861, Church History Library, Salt Lake City.
2. Se *History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, red. B. H. Roberts (1902-12 [bind 1-6], 1932 [bind 7]).
3. Se B. H. Roberts, *A Comprehensive History of the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints: Century I*, 6 bind (1930).

HVILKE FORMATER VIL HELLIGE VÆRE TILGJENGELIG I?

De fire bindene vil bli publisert på 14 språk i bokform, på Internett på hellige.lds.org/nor og i Gospel Library-appen. De vil også være tilgjengelige i e-bok- og lydbokformat på utvalgte språk.

HVA VIL HVERT BIND INNEHOLDE?

- Bind 1 – tilgjengelig senere i år – forteller historien om gjenopprettelsen, fra Joseph Smiths barndom og til de hellige mottar ordinanser i Nauvoo tempel i 1846.
- Bind 2 vil dekke de helliges utfordringer med å samles i

det vestlige USA, og slutte med innvielsen av Salt Lake tempel i 1893.

- Bind 3 vil fortelle om Kirkens verdensomspennende vekst, og slutte med innvielsen av templet i Bern i Sveits i 1955.
- Bind 4 vil bringe leseren til nyere tid, da templer er spredt over hele jorden.

Inngående tilleggsmateriale om valgte emner vil bli publisert på Internett til støtte for hvert bind.

Kapittel 1

Be i tro

Dette er kapittel 1 av en ny fortellende historie om Kirken på fire bind med tittelen Hellige: Historien om Jesu Kristi kirke i de siste dager. Boken vil være tilgjengelig på 14 språk på trykk, under Kirkens historie i Gospel Library-appen og på hellige.lds.org/nor. Flere kapitler vil bli publisert i kommende numre frem til bind 1 blir utgitt senere i år. Disse kapitlene vil bli tilgjengelige på 47 språk i Gospel Library-appen og på hellige.lds.org/nor.

I 1815 var den indonesiske øya Sumbawa frodig og grønn etter regn som nylig hadde falt. Familier forberedte seg til den tørre årstiden som ventet dem, slik de hadde gjort hvert år i generasjoner, ved å dyrke ris i skyggen av en vulkan kalt Tambora.

Den 5. april, etter flere tiår i dvale, brølte fjellet til live og hostet opp aske og ild. Mange hundre kilometer unna hørte vitner noe som hørtes ut som kanonild. Små utbrudd fortsatte i dagevis. Så, på kvelden den 10. april, eksploderte hele fjellet. Tre ildsøyler skjøt opp mot himmelen og flettet seg sammen til en gigantisk eksplosjon. Flytende ild rant nedover fjellsiden og dekket landsbyen ved foten av fjellet. Virvelvinder raste gjennom området, røsket opp trær, og dro med seg hus gjennom hele området.¹

Kaoset fortsatte hele natten og neste dag. Aske dekket kilometer av land og sjø, og noen steder var askelaget en halv meter tykt. Midt på dagen følte som midt på natten. Urolig sjø brøt over strandlinjer og ødela avlinger og druknet landsbyer. I ukevis regnet Tambora ned aske, stein og ild.²

Eksplosjonen ga ringvirkninger over hele kloden i de påfølgende månedene. Spektakulære solnedganger trolbandt tilskuere verden rundt. Men de sterke og vakre

fargene maskerte de dødelige virkningene asken fra vulkanen hadde mens den sirklet rundt jorden. Det kommende året ble været uforutsigbart og ødeleggende.³

Utbruddet fikk temperaturer i India til å falle, kolera drepte tusener og utslettet familier. I fruktbare kinesiske daler ble et vanligvis mildt klima erstattet av snøstormer om sommeren og regnfloder som ødela avlinger. I Europa ble matforråd utarmet, noe som førte til sult og panikk.⁴

Overalt lette folk etter forklaringer for den lidelse og død det merkelige været forårsaket. Ekkoet lød fra bønner og sanger fra hellige menn i hindutempler i India. Kinesiske poeter befattet seg med spørsmål om smerte og tap. I Frankrike og Storbritannia falt borgere på sine knær og fryktet at de forferdelige ødeleggelsene forutsagt i Bibelen var over dem. I Nord-Amerika forkynte prester at Gud straffet falske kristne, og ga advarsler for å oppildne religiøse følelser.

Over hele landet samlet folk seg til kirker og vekkelsesmøter, ivrige etter å lære hvordan de kunne bli reddet fra den kommende ødeleggelse.⁵

Tamboras utbrudd fortsatte å påvirke været i Nord-Amerika det følgende året. Våren vek for snø og dødelig frost, og 1816 ble deretter husket som året uten sommer.⁶ I Vermont, i det nordøstlige hjørnet av USA, hadde steinete åser i årevis frustrert en bonde som het Joseph Smith sr. Men det året, mens han og hans kone, Lucy Mack Smith, så avlingene skrumpe inn under de gjentatte frostperiodene, visste de at de gikk økonomisk undergang og en usikker fremtid i møte hvis de forble der de var.

Som 45-åring var Joseph Smith senior ingen ung mann lenger, og tanken på å begynne på nytt på ny jord var skremmende. Han visste at hans eldste sønner, 18 år gamle Alvin og 16 år gamle Hyrum, kunne hjelpe ham å rydde jorden, bygge et hus og plante og høste inn avlinger. Hans 13 år gamle datter, Sophronia, var gammel nok til å hjelpe Lucy med hennes arbeid i huset og rundt på gården. Hans yngste sønner, 8 år gamle Samuel og 5 år gamle William, begynte å bli mer til hjelp, og 3 år gamle Katharine og nyfødte Don Carlos ville en dag være gamle nok til å bidra.

Når det gjaldt den midterste sønnen, 10 år gamle Joseph jr., var det en annen sak. Fire år tidligere hadde Joseph jr. hatt en operasjon for å fjerne en betennelse i benet. Siden den gang hadde han gått med en krykke. Selv om benet begynte å føles sterkt igjen, haltet Joseph jr. med smerter, og Joseph sr. visste ikke om han ville vokse opp og bli like sterk som Alvin og Hyrum.⁷

Med visshet om at de kunne stole på hverandre, bestemte familien Smith seg for å forlate hjemmet sitt i Vermont og dra til et bedre sted.⁸ Som mange andre i området, bestemte Joseph senior seg for å reise til delstaten New York, der han håpet å finne en god bondegård han kunne kjøpe på kreditt. Deretter ville han sende bud på Lucy og barna, så familien kunne få en ny start.

Mens Joseph senior dro avsted til New York, gikk Alvin og Hyrum litt av veien med ham før de sa farvel. Joseph sr. elsket sin kone og sine barn inderlig, men han hadde ikke vært i stand til å gi dem mye stabilitet i livet. Uflaks og risikable investeringer hadde holdt familien fattig og rotløs. Kanskje New York ville være annerledes.⁹

Den følgende vinteren hinket Joseph jr. gjennom snøen sammen med sin mor, sine brødre og søstre. De var på vei vestover til en landsby som het Palmyra, i nærheten av der Joseph senior hadde funnet et godt stykke land og ventet på sin familie.

Siden ektemannen ikke kunne hjelpe til med flyttingen, hadde Lucy leid inn en mann som het herr Howard til å kjøre vognen deres. På reisen behandlet herr Howard eiendelene deres skjødesløst, og han gamblet og drakk bort pengene de betalte ham. Og etter at de slo seg sammen med en annen familie som utvandret vestover, sparket herr Howard Joseph ut av vognen slik at døtrene i den andre familien kunne sitte med ham mens han kjørte vognen.

Siden de visste hvor vondt det gjorde for Joseph å gå, prøvde Alvin og Hyrum flere ganger å stå opp mot herr Howard. Men hver gang slo han dem ned med skaftet på piskens sin.¹⁰

Dersom han hadde vært større ville Joseph antagelig

ha prøvd å utfordre herr Howard selv. Hans skadede ben hadde forhindret ham i arbeid og lek, men hans sterke vilje oppveide for den svake kroppen han hadde. Før legene skar inn i benet og brakk av infiserte deler av beinet, hadde de villet binde ham fast eller gi ham brandy for å dempe smerten. Men Joseph ville bare at hans far skulle holde ham.

Han var våken og bevisst hele tiden, ansiktet blekt og dryppende av svette. Moren hans, som vanligvis var så sterk, hadde nesten gått i oppløsning da hun hørte hylene hans. Etter det følte hun antagelig at hun kunne tåle hva som helst.¹¹

Mens Joseph haltet ved siden av vognen, kunne han se at hun ihvertfall tålte herr Howard. De hadde alt reist over tre hundre kilometer, og hittil hadde hun vært mer enn tålmodig med førerens dårlige oppførsel.

Omtrent 160 kilometer fra Palmyra gjorde Lucy seg klar til en ny dag på veien da hun så Alvin komme løpende mot henne. Herr Howard hadde kastet deres eiendeler og bagasje på veien, og var i ferd med å kjøre vekk med hestene og vognen deres.

Lucy fant mannen i en bar. "Så sant det finnes en Gud i himmelen", sa hun, "er den vognen og de hestene, så vel som alle eiendelene sammen med dem, mine."

Dette besøksenteret i Sharon, Vermont markerer stedet der Joseph Smith ble født 23. desember 1805. Steinsøylen i bakgrunnen strekker seg 38 og en halv fot (11,7 m) opp fra sokkelen, én fot for hvert år av livet hans.

Hun så rundt seg i baren. Den var fylt av menn og kvinner. De fleste av dem var reisende som henne. “Denne mannen”, sa hun og møtte blikket deres, “er bestemt på å ta fra meg ethvert middel jeg har for å kunne fortsette min reise, og forlate meg og mine åtte små barn fullstendig hjelpeløse.”

Herr Howard sa han allerede hadde brukt pengene hun betalte ham for å kjøre vognen, og han kunne ikke reise lenger.

“Jeg har ikke bruk for deg”, sa Lucy. “Jeg skal kjøre vognen selv.”

Hun forlot herr Howard i baren og lovet å forene barna sine med deres far, uansett hva som ville skje.¹²

Veien foran dem var sølete og kald, men Lucy Smith ledet familien sin trygt til Palmyra. Mens hun så barna klynge seg til sin far og kysse ansiktet hans, følte hun seg belønnet for alt de hadde lidd for å komme dit.

Familien fikk snart leid et lite hus i byen, og la planer for hvordan de skulle få sin egen gård.¹³ Den beste planen, besluttet de, var å jobbe frem til de hadde nok penger til en nedbetaling på et jordstykke i skogen like ved. Joseph sr. og de eldre sønnene gravde brønner, laget gjerdestolper og høstet inn høy for penger, mens Lucy og døtrene bakte og solgte paier, og lagde root beer og pynteduker for å forsørge familien sin.¹⁴

Mens Joseph jr. vokste, ble benet hans sterkere og han kunne lett gå gjennom Palmyra. I byen kom han i kontakt

med folk fra hele regionen, og mange av dem vendte seg til religion for å tilfredsstille åndelige lengsler og forklare livets vanskeligheter. Joseph og familien hans tilhørte ikke noe trossamfunn, men mange av naboene deres tilba Gud i et av de høye kapellene til presbyterianerne, baptistenes møtehus, kvekerhallen, eller på leirplassen der omvandrende metodistpredikanter holdt vekkelsesmøter fra tid til annen.¹⁵

Da Joseph var tolv år, pågikk det religiøse debatter over hele Palmyra. Selv om han ikke leste så mye, likte han å tenke dypt om ideer. Han lyttet til predikanter i håp om å lære mer om sin udødelige sjel, men deres prekener fikk ham ofte til å føle seg urolig. De sa at han var en synder i en syndig verden, håpløs uten Jesu Kristi frelsende nåde. Og selv om Joseph trodde på budskapet og følte skyldfølelse for sine synder, var han ikke sikker på hvordan han kunne få tilgivelse.¹⁶

Han trodde at det å gå i kirken kunne hjelpe ham, men han kunne ikke bestemme seg for hvor han skulle tilbe Gud. De forskjellige kirkene kranglet uopphørlig om hvordan mennesker kunne bli fri fra synd. Etter å ha lyttet til disse argumentene en stund, var det foruroligende for Joseph å se folk lese den samme Bibelen, men komme til forskjellige konklusjoner om hva den betydde. Han trodde at Guds sannhet fantes der ute et sted, men han visste ikke hvordan han skulle finne den.¹⁷

Foreldrene hans var heller ikke sikre på det. Lucy og Joseph sr. kom fra kristne familier, og begge trodde på Bibelen og Jesus Kristus. Lucy gikk på kirkemøter og tok ofte med barna sine. Hun hadde vært på søken etter den sanne Jesu Kristi kirke helt siden hennes søster døde mange år tidligere.

En gang, etter å ha blitt alvorlig syk en tid før Joseph ble født, fryktet hun at hun kom til å dø før hun fant sannheten. Hun kunne føle en mørk og øde kløft mellom henne og Frelseren, og hun visste at hun var uforberedt på neste liv.

Mens hun lå våken hele natten, ba hun til Gud og lovet ham at hvis han lot henne leve, ville hun finne Jesus Kristi kirke. Mens hun ba, kom Herrens røst til henne, og forsikret henne om at hvis hun ville søke, så ville hun finne. Hun hadde besøkt flere kirkesamfunn siden da, men hadde fremdeles ikke funnet den rette. Selv om det følte som om Frelserens kirke ikke lenger var på jorden, fortsatte hun å søke, i tiltro til at det var bedre å gå i kirken enn å ikke gå dit.¹⁸

Som sin hustru, hungret også Joseph sr. etter sannheten.

Men han følte imidlertid at ingen kirke var å foretrekke fremfor en falsk en. Etter råd fra sin far, hadde Joseph sr. gransket Skriftene, bedt oppriktig og trodde at Jesus Kristus hadde kommet for å frelse verden.¹⁹ Men han fant ingen likhetsspunkter i det han følte var sant, med forvirringen og spliden han så i kirkesamfunnene rundt seg. En kveld drømte han at predikanter som argumenterte, var som kveg som rautet mens de gravde i jorden med hornene sine. Noe som styrket hans bekymring om at de visste lite angående Guds rike²⁰

Å se sine foreldres skuffelse når det gjaldt de lokale kirkesamfunnene bare forvirret Joseph jr. mer.²¹ Det angikk hans sjel, men ingen kunne gi ham tilfredsstillende svar.

Etter å ha spart pengene sine i mer enn et år hadde familien Smith nok til en nedbetaling på fire hundre dekar skog i Manchester, litt sør for Palmyra. Der, mellom jobber som innleid arbeidskraft, tappet de lønnetrær for søt sevje, plantet en frukthage, og ryddet jorder for å dyrke avlinger.²²

Mens han dyrket jorden, fortsatte den unge Joseph å bekymre seg angående sine synder og sin sjels velferd. Den

Dette tømmerhuset i nærheten av Palmyra, New York er en kopi av hjemmet familien Smith bygget der etter å ha flyttet fra Vermont. Den hellige lund er i bakgrunnen.

religiøse vekkelsen i Palmyra hadde stilnet, men predikantene fortsatte å konkurrere om konvertitter der og i hele området.²³ Dag og natt betraktet Joseph solen, månen og stjernene som beveget seg majestetisk og regelmessig over himmelen, og han beundret den vakre jorden som var fylt av liv. Han betraktet også menneskene rundt seg, og undret seg over deres styrke og intelligens. Alt syntes å vitne om at Gud virkelig var til, og at han hadde skapt mennesket i sitt eget bilde. Men hvordan kunne Joseph nå Ham?²⁴

Sommeren 1819, da Joseph var tretten år gammel, samlet metodistpredikanter seg for en konferanse noen få kilometer fra Smith-gården, og spredte seg utover landsbygden for å anspore familier som Josephs familie til å konvertere. Den suksess som disse predikantene fikk, bekymret andre prester i området, og snart var konkurransen om konvertitter intens.

Joseph gikk på møter, hørte på bevegende forkynnelse, og så konvertitter som ropte av glede. Han ønsket å rope med dem, men han følte ofte at han var midt i en ord- og meningsstrid. “Hvilket av alle disse trossamfunn har rett, eller er alle på villspor?” spurte han seg selv. “Hvis et av dem har rett, hvilket er det, og hvordan skal jeg kunne vite det?” Han visste at han trengte Kristi nåde og barmhjertighet, men når så mange mennesker og kirkesamfunn var i strid med hverandre om religiøse spørsmål, visste han ikke hvor han kunne finne det.²⁵

Hans håp om å kunne finne svar – og fred for sin sjel – så ut til å gli vekk fra ham. Han spurte hvordan noen i det hele tatt kunne finne sannhet midt oppe i så mye støy.²⁶

Mens han var på et møte, hørte Joseph en prest sitere fra det første kapitlet i Jakobs brev i Det nye testamente. “Men om noen av dere mangler visdom”, sa han, “da må han be til Gud – for Gud gir alle, villig og uten bebreidelse.”²⁷

Joseph gikk hjem og leste verset i Bibelen. “Aldri har et skriftsted gått så rett til hjertet på noe menneske som tilfellet da var med meg”, mintes han senere. “Det syntes å trenge inn i mitt hjertes innerste med stor kraft. Om og om igjen overveide jeg det, for jeg visste at om det var noen som trengte visdom fra Gud, så var det meg.” Han hadde søkt i Bibelen før, som om den hadde alle svarene. Men nå fortalte Bibelen ham at han kunne gå direkte til Gud for å få personlige svar på sine spørsmål.

Joseph bestemte seg for å be. Han hadde aldri bedt høyt før, men han stolte på Bibelens løfte. “Be i tro, uten å tvile”, sa skriftstedet.²⁸ Gud ville høre hans spørsmål, selv om de ble uttrykt på en klønete måte. ■

En fullstendig liste over kilder er tilgjengelig på engelsk på hellige.lds.org/nor. Ordet *Emne* i notatene angir at det finnes ytterligere informasjon på Internett på hellige.lds.org/nor.

NOTER

- Raffles, “Narrative of the Effects of the Eruption”, 4–5, 19, 23–24.
- Raffles, “Narrative of the Effects of the Eruption”, 5, 7–8, 11.
- Wood, *Tambora*, 97.
- Wood, *Tambora*, 78–120; Statham, *Indian Recollections*, 214; Klingaman og Klingaman, *Year without Summer*, 116–18.
- Wood, *Tambora*, 81–109; Klingaman og Klingaman, *Year without Summer*, 76–86, 115–20.
- Klingaman og Klingaman, *Year without Summer*, 48–50, 194–203.
- Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 131; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 2, [1]–bok 3, [2]. **Emne:** Joseph Smiths benoperasjon
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [3]; Stilwell, *Migration from Vermont*, 124–50.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [4]; Bushman, *Rough Stone Rolling*, 18–19, 25–28. **Emne:** Joseph sr. og Lucy Mack Smiths familie
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [5]; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 131–32.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [2]; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 131.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [5]–[6]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 67; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 132. **Emne:** Lucy Mack Smith
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [6]–[7].
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [7]; Tucker, *Origin, Rise, and Progress of Mormonism*, 12. **Emne:** Joseph sr. og Lucy Mack Smiths familie
- Cook, *Palmyra and Vicinity*, 247–61. **Emner:** Palmyra og Manchester; Kristne kirker på Joseph Smiths tid
- Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1–2, i *JSP*, H1:11–12.
- Joseph Smith—History 1:5–6; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, [1]–2, i *JSP*, H1:208–10 (utkast 2). **Emne:** Religiøse trosoppfatninger på Joseph Smiths tid
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 2, [1]–[6]; “Records of the Session of the Presbyterian Church in Palmyra”, 10. mars 1830.
- Asael Smith til “My Dear Selfs”, 10. apr. 1799, Asael Smith, Letter and Genealogy Record, 1799, ca. 1817–46, Church History Library.
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, diverse, [5]; Anderson, *Joseph Smith's New England Heritage*, 161–62.
- Joseph Smith—History 1:8–10; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 2, i *JSP*, H1:208–10 (utkast 2). **Emne:** Religiøse trosoppfatninger på Joseph Smiths tid
- Lucy Mack Smith, History, 1844–45, bok 3, [8]–[10]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, i *JSP*, H1:11. **Emne:** Den hellige lund og Smiths familiegård
- Emne:** Oppvåkninger og vekkelse
- Apostlenes gjerninger 10:34–35; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 2, i *JSP*, H1:12.
- Neibaur, Journal, May 24, 1844, tilgjengelig på josephsmithpapers.org; Joseph Smith—History 1:10; Joseph Smith, “Church History,” *Times and Seasons*, 1. mar. 1842, 3:706, i *JSP*, H1:494.
- Joseph Smith, Journal, nov. 9–11, 1835, i *JSP*, J1:87; Joseph Smith—History 1:8–9; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 2, i *JSP*, H1:210 (utkast 2).
- “Wm. B. Smiths siste uttalelse”, *Zion's Ensign*, 13. jan. 1894, 6; Jakobs brev 1:5.
- Joseph Smith—History 1:11–14; Joseph Smith History, 1838–56, bind A-1, 2–3, i *JSP*, H1:210–12 (utkast 2); Jakobs brev 1:6.

EKSEMPLER PÅ TRO

Som treskjærer forsørger Feinga sin hustru, deres tre barn og tre andre som de har omsorg for. Det har ikke alltid vært lett, men ved å sette Gud først har de alltid hatt nok.

CHRISTINA SMITH, FOTOGRAF

Feinga Fanguna

Tongatapu på Tonga

Da min hustru 'Anau og jeg giftet oss, skar jeg ut små gjenstander, og gikk til markedet for å selge dem. Noen dager kom jeg hjem med penger, og andre dager solgte jeg ingenting.

I min patriarkalske velsignelse er jeg lovet at Gud vil velsigne arbeidet jeg gjør med mine hender, og at jeg skal bruke mitt talent til å hjelpe folk. Disse løftene blir oppfylt.

Vi er velsignet på mange måter. Våre slektninger tror vi er rike. Vi er ikke det, men vi har alt vi trenger fordi vi setter Gud først.

FINN UT MER

Se mer om Feingas trosreise på liahona.lds.org. Du kan finne flere historier om tro i mediebiblioteket på LDS.org.

Finne ut hvordan du kan bli mer selvhjulpent ved hjelp av Kirkens selvhjulpenthetsinitiativ på srs.lds.org.

Jeg sa at det som hadde skjedd, ikke var noen tilfeldighet, for jeg hadde fått en tilskyndelse.

JEG FULGTE DEN FØRSTE TILSKYNDELSEN

En søndag da jeg kom hjem fra kirken, sov jeg gjennom det meste av ettermiddagen.

Det var mørkt da jeg våknet. Jeg begynte min ukentlige planlegging med en bønn for å spørre hvordan jeg best kunne tjene Herren. Jeg følte meg tilskyndet til å gå ut som hjemmelærer. Klokken var allerede 8 om kvelden, så jeg sa til meg selv at jeg skulle gjøre det på tirsdag, men tilskyndelsen om å gå ut den kvelden ble sterkere.

Jeg ble påminnet om rådet som jeg hørte eldste Ronald A. Rasband i De tolv apostlers quorum gi på opplæringscenteret for misjonærer i Lima i Peru da jeg var lærer der: "Følg den første tilskyndelsen." Jeg ringte øyeblikkelig min hjemmelærerledsager,

men han svarte ikke. Jeg bestemte meg for å gå uansett.

Jeg gikk hjemmefra, og la merke til en ung prest i menigheten som gikk langs gaten. Jeg gikk bort til ham og spurte om han ville bli med meg. Det ville han. I det første hjemmet åpnet mannen døren. Jeg sa jeg følte at jeg måtte snakke med ham. Han smilte og sa at han skulle opereres neste dag og ville sette pris på en velsignelse. Jeg ga ham en velsignelse, og vi gikk til vårt neste besøk.

Klokken var 20:40 da vi kom hjem til neste familie. De ble overrasket over å se oss fordi det var så sent. Vi kom inn til dem, og la merke til at faren var syk. Jeg tilbød meg å gi ham en velsignelse.

Da vi kom hjem, delte jeg Moroni 7:13 med min unge ledsager: "Derfor er alt som innbyr og lokker til å gjøre godt og til å elske Gud og til å tjene ham, inspirert av Gud."

Jeg sa at det som hadde skjedd, ikke var noen tilfeldighet, for jeg hadde fått en tilskyndelse. Han sa han trodde det, for før jeg hadde kommet til ham, hadde han bedt om å få vite hvordan han kunne oppfatte Ånden.

Jeg vet ikke om tilskyndelsen til å gå ut som hjemmelærer var mest for familiene mine eller for denne unge presten, men jeg er takknemlig for at jeg lyttet. Jeg vet at store velsignelser kommer når vi følger den første tilskyndelsen fra Ånden. ■

Kenny Quispitupac, Lima i Peru

ALLE TRENGER EN VENN

Jeg nærmet meg dørene til kirken med én tydelig tanke: "Hvis jeg ikke finner en venn i kirken i dag, kommer jeg aldri tilbake." Jeg hadde vært i kirken sammen med en venn noen ganger før, men dette var første gang jeg gikk som undersøker alene og *for meg selv*. Jeg følte at jeg trengte å slutte meg til Kirken, men det var flere ting som gjorde meg redd og bekymret.

Da jeg kom inn i kirken, ble jeg møtt av en ung voksen med et stort smil og et hjertelige håndtrykk. Han presenterte seg som Dane McCartney. Jeg hadde sett Dane før, da han hadde prøvespilt for fotballaget jeg spilte for. Min uro forsvant da han inviterte meg til å sitte sammen med ham under møtene i kirken. Han inviterte meg også hjem til foreldrene sine på middag etterpå. Jeg fikk aldri mulighet til å føle meg alene den dagen. Dane og familien hans var imøtekommende og hjalp meg å besvare mange av spørsmålene mine. Jeg ble medlem av Kirken noen uker senere.

Hvis Dane bare hadde vært vennlig mot meg den dagen, ville jeg trolig ha gått fra kirken etter nadverdsmøtet og gitt opp, følt at jeg hadde gitt det en sjanse, men at Kirken ganske enkelt ikke var noe for meg. Det er absolutt viktig å være vennlig, men å være en *venn* innebærer mer enn bare å være hyggelig. Familien McCartneys kjærlighet og støtte var viktig for min omvendelse.

Det var for 14 år siden. Siden da

har jeg vært på heltidsmisjon, giftet meg i templet og blitt velsignet med fem flotte barn. Jeg har også vært biskop og stavspremier. Jeg har snakket med medlemmer som lot være å komme til kirken fordi de følte seg alene og ikke hadde noen venner der. Jeg føler virkelig med dem. Jeg skulle ønske at noen ville ha rakt ut en hånd

til dem slik familien McCartney gjorde med meg.

Jeg takker min himmelske Fader for at Dane ønsket å bli venn med meg den dagen. Jeg håper vi alle fatter mot til å være venn med dem som undersøker Kirken, er nye i den, eller vender tilbake til den. ■

Tim Overton, Arizona, USA

Dane viste meg at det å være en venn, innebærer mer enn bare å være hyggelig.

EN VELSIGNELSE TIL TRØST

Da det ble klart at min fars kreft var uhelbredelig, sa mor mismodig: "Vi får visst ikke miraklet vårt." I det øyeblikket følte jeg at familien ville motta mirakler, selv om en forlengelse av fars liv ikke var et av dem.

Ett mirakel kom en morgen da min venninne Beth spurte meg hvilke planer jeg hadde den dagen. Jeg fortalte henne at jeg hadde tenkt å tilbringe ettermiddagen sammen med far på sykehuset, men at barnevakten jeg hadde skaffet, likevel ikke kunne komme. Beth tilbød seg generøst å passe barna mine slik at jeg kunne tilbringe tid sammen med far. Hun tilbød seg også å ta med kveldsmat til familien. Jeg var svært takknemlig.

Da jeg kom til sykehuset, hadde ikke far energi til hverken å åpne øynene eller spise mat. Men kort tid senere opplevde han en dramatisk økning i energi. I over tre timer var han lys våken, og vi snakket sammen, og gikk til og med rundt sykehusavdelingen noen ganger. Ingen andre

besøkende kom i denne perioden. Jeg ble velsignet med å få ha denne tiden sammen med ham for meg selv.

Vi lo og vi gråt sammen den dagen. Far uttrykte sine følelser med hensyn til å forlate dette jordelivet, og det som var viktigst for ham – hans vitnesbyrd om Jesu Kristi evangelium. Den

ettermiddagen er et av mitt livs kjæreste minner. Tre dager senere gikk han bort.

Det var ikke før en uke etter begravelsen at det gikk opp for meg at den siste gangen jeg snakket med far, var den ettermiddagen Beth passet barna mine. Mens tårene rant, sendte

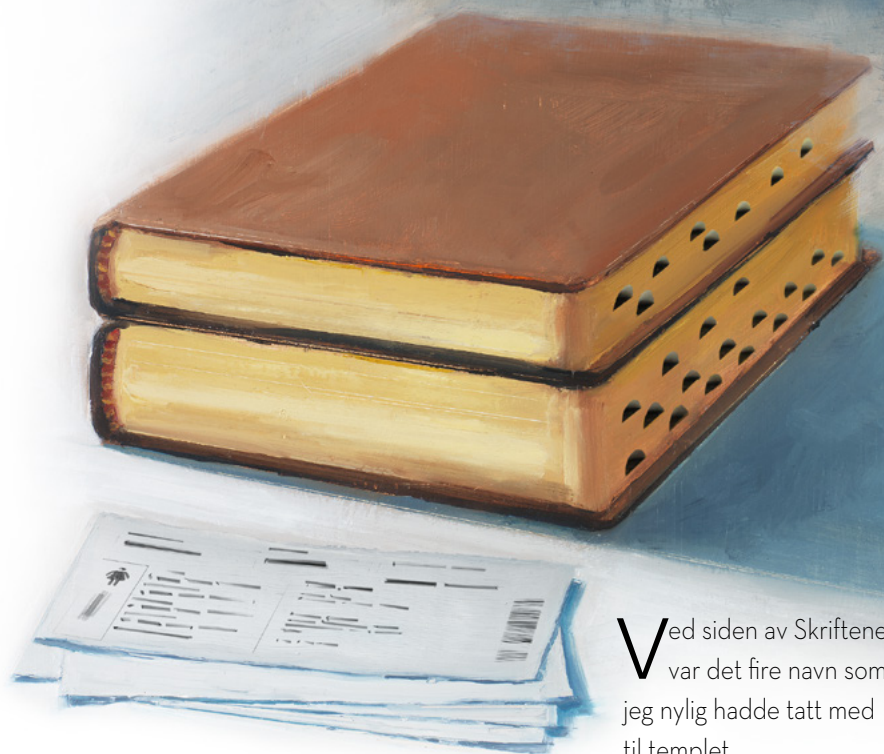
ILLUSTRASJON: ALLEN GARRIS

Jeg ble rørt over at Gud hadde tilskyndet Beth til å være den velsignelsen hun ba om at jeg måtte motta.

jeg Beth en e-post og takket henne for hennes tjeneste, og forklarte hvor mye det betydde for meg.

Beth svarte: "Jeg har et vitnesbyrd om at Gud ønsker å velsigne oss med trøst og nåde – særlig når vi går gjennom noe vanskelig. Jeg har bedt om trøst for deg og din familie i denne tiden."

Jeg ble rørt over at Gud hadde tilskyndet Beth til å være den velsignelsen hun ba om at jeg måtte motta. Jeg vet at Gud gir oss velsignelser til trøst i vanskelige perioder av vårt liv. ■ Sarah Bieber, Calgary i Alberta, Canada

Ved siden av Skriftene var det fire navn som jeg nylig hadde tatt med til templet.

HVOR ER MIN SKATT?

Da jeg hadde fått barna av gårde til skolen, begynte jeg å tenke på resten av dagen. Jeg hadde mye å gjøre, men jeg måtte jobbe nattskift på sykehuset, så jeg hadde begrenset med tid. Jeg kunne arbeide i hagen, arbeide på et lap-petepe til min nevøs bursdag, eller trene. Så kom jeg til å tenke på et sitat av president Ezra Taft Benson (1899-1994):

"Når vi setter Gud først, faller alt annet inn på sin rette plass, eller det glir ut av vårt liv" ("Det store bud – elsk Herren", *Lys over Norge*, juli 1988, 3).

"Da blir det Skriftene!" tenkte jeg. Jeg satte meg ved skrivebordet og fortsatte skriftstudiet fra dagen før:

"Samle dere ikke skatter på jorden, hvor møll og rust tærer, og hvor tyver bryter inn og stjeler.

Men samle dere skatter i himmelen...

For hvor din skatt er, der vil også ditt hjerte være" (Matteus 6:19-21).

"Hvor er min skatt?" tenkte jeg. Ved siden av Skriftene var det fire navn fra min manns familie som jeg nylig hadde tatt med til templet. Min manns foreldre var de første i sine familier til å slutte seg til Kirken. Jeg hadde arbeidet på min avdøde svigerfars linje de siste to årene. Jeg bestemte meg å gå inn på FamilySearch for å se om ordiansene var registrert som utført.

Jeg så på tempelikonene langs linjen hans. Til min overraskelse var det flere navn som jeg hadde klargjort for beseglingsordinanser, som ikke var registrert som utført. Jeg må ha forlagt kortene, og beseglingene hadde ennå ikke blitt utført! Så snart jeg hadde skrevet ut navnene på nytt, slo en tydelig tanke meg: "Nå kan du fortsette med dagen din."

Jeg følte fred i vissheten om at jeg hadde satt Herren først. Han hjalp meg å prioritere det som var aller viktigst. Å glede meg sammen med familien min i evigheten er helt klart det jeg verdsetter mest. Jeg vet at hvis jeg setter Gud først, vil alt annet virke til mitt åndelige beste, og til beste for andre. ■

Ashlee Cornell, Oklahoma i USA

“At han måtte fri oss ut”

Av Reid Tateoka

Jordskjelvet som rammet Japan i mars 2011, målte 9,0 på Richters skala – det var et av de kraftigste jordskjelvene i nedtegnet historie. Den gangen var jeg president for Japan Sendai misjon, den delen av Japan som lå nærmest skjelvets episentrum. Mer enn 16 000 mennesker omkom, og hundretusener av boliger og bygninger kollapset i skjelvet og den påfølgende tsunamien.

Til tross for de omfattende ødeleggelsene mistet vi ikke en eneste misjonær. I dagene og ukene som fulgte, så jeg mirakler utspille seg i livet til misjonærene som vi virket sammen med. Både før og etter skjelvet satte en kjærlig Fader i stand en rekke hendelser som skulle redde misjonærene hans.

Ledet til beskyttede steder

Lederskapsmøter for Koriyama-sonen i misjonen vår fant nesten alltid sted på torsdager. Denne

gangen var imidlertid møtet planlagt til fredag 11. mars 2011 – dagen for jordskjelvet. Lederskapsmøtene omfattet vanligvis bare sone- og distriktsledere. I dette tilfellet ble alle misjonærene i sonen invitert til lederskapsmøtet. Dette medførte at på den dagen da jordskjelvet fant sted, var de misjonærene i Japan Sendai som bodde nærmest de kjernereaktorene som ble skadet av jordskjelvet og tsunamien, langt borte fra leilighetene sine, i trygghet på lederskapsmøte i Koriyama møtehus. Herren hadde flyttet dem til sikker grunn.

Misjonærene på lederskapsmøtet vårt var ikke de eneste som hadde blitt ledet i sikkerhet før skjelvet rammet. Misjonærer lærer tidlig å stole på Herren og på Åndens tilskyndelser. Da jordskjelvet inntraff, var det ikke tid til å ringe ledere for å få instruksjoner. De andre misjonærene overlevde fordi de allerede hadde fulgt Ånden, som ledet dem til beskyttede

steder som vår himmelske Fader hadde forberedt for dem.

Etter skjelvet dro mange misjonærer til evakueringssentre. Noen soner flyttet instinktivt til møtehusene, som fikk forholdsvis små skader og hvor de følte sterkere den fred som kommer fra Den hellige ånd. Noen få heldige kunne bli værende i leiligheten sin, uten varme, vann, elektrisitet eller mat. Men alle var trygge.

FOTOGRAFIER STILT TIL RÅDGIGHET AV ARTIKKELFORFATTEREN OG MICHAEL REMINGTON

Veiledet av veisperringer

Ettersom jeg først ikke visste noe om skaden på atomkraftverkene, prøvde jeg å sende misjonærene på lederskapsmøtet vårt tilbake til leilighetene sine umiddelbart etter jordskjelvet. Men Herren sperret veien. Det gikk ingen busser eller tog. Vår himmelske Fader fortsatte å holde misjonærene trygge i Koriyama.

Jeg trodde det ville være behov for meg i misjonshjemmet nær skjelvets episentrum. Men etter åtte timers kjøring på skadede og overfylte veier, skjønnte vi at vår vei også var sperret. Det viste seg at vi ved å bli værende i Koriyama var bedre istand til å hjelpe til med evakueringen av våre andre misjonærer, en prosess som ga ytterligere bevis på at Herren våket over oss.

Etter jordskjelvet hamstret folk bensin. Tankbiler som kunne manøvrere langs ødelagte veier, kjørte svært sakte, noe som førte til tre timers ventetid for å fylle bensin, om det i det hele tatt fantes bensin å fylle. Men Herren sørget for oss på mirakuløse måter. Mens vi evakuerte søstre og eldster til sikkerhet i Niigata på den andre siden av øya, innså vi for eksempel at vi hadde kjørt 18 timer på én tank, med en tankmåler som alltid viste "full". Da vi nærmet oss Niigata, falt tankmåleren umiddelbart til "tom".

En farefull ferd

Heldigvis fortsatte vår kjærlige Fader å lede en ryddig evakuering midt i alvorlige ødeleggelser. Lengre reiser var farlig. Det var stadige

etterskjelv. All kollektivtransport ble stengt. Vann- og strømforsyningen var utslått, og det var nesten umulig å kjøpe bensin eller mat. Søster Tateoka og jeg forsto veldig godt at vi var de eneste som kunne nå to eldster i et fjellområde og to andre eldster på motsatt side av fjellet på den andre siden av øya. Motorveiene var stengt, så denne siste turen ville innebære en fem eller seks timers kjøretur på mindre fjellveier, ytterligere to til tre timer over fjellet og ned til Tsuruoka, og så fire timer tilbake til sikkerhet.

Vi dro tidlig om morgenen 16. mars og kom frem til eldste Ohsugis og eldste Yuasas leilighet i femtiden på ettermiddagen. For å hente de to siste eldstene måtte vi kjøre sydover igjen, over en fjelltopp og ned til byen Tsuruoka. Med mindre enn en

halv tank bensin visste vi at vi ikke kunne snu. Da vi tok fatt på turen for å hente de siste to eldstene, begynte det å snø. Snart befant vi oss i en blendende snøstorm, og kjørte knapt 20 km i timen. Jeg kunne ikke se veimerkingen.

Klokken 19:30, da vi endelig nådde toppen, ble vi stoppet av politiet. En betjent informerte meg om at et snøskred hadde sperret veien og stengt fjellpasset. Han sa at vi ikke kunne komme lenger. Vi måtte snu og ta en alternativ rute rundt snøskredet til den andre siden av øya. Siden vi ikke hadde nok bensin til å kjøre rundt skredet, virket det umulig for oss å komme til eldste Lay og eldste Ruefenacht i Tsuruoka.

Den mirakuløse reisen

Nedslått snudde vi, som anvist av politiet. Jeg ba eldstene i bilen om å ringe alle medlemmer av Yamagata menighet for å se om vi kunne finne noen som kunne gi oss litt bensin. Vi stoppet og ba inderlig for å benytte oss av all den himmelske kraft vi kunne. Vi ba om et nytt mirakel, og vendte oss igjen til Herren.

Misjonærene ringte alle aktive medlemmer. Men ingen hadde bensin. Bensinstasjonene hadde gått tom og var stengt. Så ble eldstene tilskyndet til å ringe en mindre aktiv venn, bror Tsuchihashi. Vår himmelske Fader hadde nok en gang vist vei. Bror Tsuchihashi kunne gi oss 20 liter bensin. Men for å møte denne

gode mannen, måtte vi kjøre en time nordover igjen, i motsatt retning av der vi ønsket å kjøre. Tilførselen av bensin ville hjelpe, men ville ikke være tilstrekkelig til at vi kunne kjøre rundt skredet.

I tro kjørte vi nordover, fremdeles uten å vite hvordan vi skulle klare å hente de to andre eldstene. Vi kom frem til byen Shinjo, der vi fikk de 20 literne med bensin. Kort tid senere fikk jeg en telefon fra president Yoshida, min rådgiver, som nå var svært bekymret fordi vi ikke hadde kommet tilbake. Han spurte hvor vi var, og da jeg sa Shinjo, ble han sjokkert over at vi var så langt utenfor ruten vår. Han kunne ikke gjøre noe for å nå oss og hjelpe oss å komme tilbake.

Han så på kartet sitt, og med brisende stemme stammet han: "Det er et lite kjent fjellpass som vil føre dere fra Shinjo til eldstene i Tsuruoka." Herren hadde beredt en vei for oss så vi kunne være nøyaktig der vi trengte å være for å kjøre rundt snøskredet. Bensinen vi fikk, var nøyaktig så mye som vi trengte for å komme trygt rundt snøskredet og få hentet eldstene.

Da jeg kontaktet alle misjonærene etter jordskjelvet og fikk vite hvordan de alle hadde blitt ledet til sikker grunn like før jordskjelvet og tsunamien, følte jeg stor takknemlighet. To misjonærer som hadde blitt beskyttet mot tsunamien ved å gå opp til fjerde etasje i et evakueringscenter, uttrykte

ÅNDEN VIL LEDE OSS

"Som en del av Guds guddommelige plan blir vi velsignet med Den hellige ånds gave. Når vi navigerer på livets hav, er det avgjørende å følge Den hellige ånds tilskyndelser. Ånden vil hjelpe oss å unngå fristelser og farer, og trøste og lede oss gjennom utfordringer."

Eldste Quentin L. Cook i De tolv apostlers quorum, "Strøken og rede for Bristol: Vær tempelverdig – i gode og dårlige tider", *Liahona*, nov. 2015, 42.

sin takknemlighet for at de hadde blitt beskyttet i en tid med stor fare.

De følte at Helamans ord beskrev deres situasjon: "Herren vår Gud ga oss forvissning om at han ville befri oss. Ja, han talte fred til våre sjeler og ga oss stor tro og et håp om å bli befridd av ham" (Alma 58:11). ■

Artikkelforfatteren bor i Utah, USA.

Min misjon blant min familie

Av **Andrea Gómez Lagunes**

Da jeg åpnet misjonskallet mitt, ble jeg overrasket over å se at jeg hadde blitt kalt til Mexico Veracruz misjon. Familien min hadde bodd i Veracruz da jeg ble født, og de fleste slektningene mine bor der. Vi er de eneste medlemmene av Kirken i familien vår, så jeg ble begeistret ved tanken på å få anledning til å dele evangeliet med slektningene mine.

Da jeg kom dit, virket jeg imidlertid aldri i et område i nærheten av slektningene. Jeg ga adressene deres til ledsagerne mine så de kunne besøke dem.

Etter femten måneder på misjon begynte jeg å få problemer med et kne. Det gjorde veldig vondt, og til tider var smerten uutholdelig. Da jeg gikk til legen, var diagnosen hans at operasjon var eneste løsning. Det betydde at jeg måtte dra hjem før tiden. Jeg kunne ikke tro at dette skjedde. Jeg hadde bare tre måneder igjen på min misjon.

Jeg bestemte meg å vende meg til Herren for å be om trøst og, om mulig, et mirakel. Som svar på min bønn følte jeg stor lindring i mitt hjerte. Misjonspresidentens hustru oppmuntret meg med oppriktig moderlig kjærlighet til å dra hjem for å komme meg, og jeg skrev til familien min og informerte dem om at jeg ville komme hjem om to uker.

Etter dette hadde jeg et intervju med misjonspresidenten. Han fortalte meg at mor hadde kontaktet ham og gitt ham et alternativ: Hun kunne komme til Veracruz og ta seg av meg hjemme hos en tante og onkel av meg under rehabiliteringen, ettersom jeg ville måtte stoppe misjonæraktivitetene mine en stund. Misjonspresidenten sa det kunne være et mulig alternativ, men at han måtte be om tillatelse.

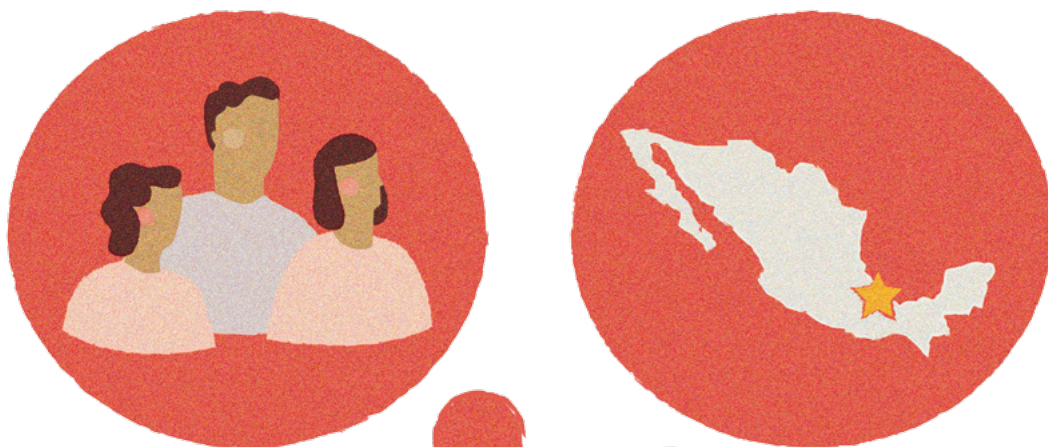
Da jeg senere fant ut at tillatelsen hadde blitt gitt, følte jeg hjertet hoppe av begeistring – jeg kunne bli og fullføre misjonen! Jeg holdt en bønn og uttrykte min takknemlighet.

Jeg fikk ikke misjonspresidentens spørsmål ut av tankene: Hvorfor hadde Herren latt meg bli og fullføre misjonen?

På dagen da jeg skulle bli operert, sa misjonspresidenten: “Søster Gómez, du må finne ut hvorfor Herren lot deg bli i Veracruz.” Fra det øyeblikket var jeg fast bestemt på å finne grunnen.

Samme dag kom mor til Veracruz, og sa: “Din Mamá Lita (min farmor) kommer til sykehuset for å besøke deg. Det vil være en fin anledning til å spørre henne om dine forfedre.”

“For en flott idé!”, tenkte jeg. Jeg

gledet meg veldig til å spørre slektningene mine om forfedrene mine. Mamá Lita spurte meg om hva det innebar å være misjonær. Jeg underviste henne om gjenopprettelsen, og snakket så med henne om frelsesplanen, siden min bestefar – hennes mann – hadde avgått med døden noen år tidligere. Så kom et spørsmål jeg hadde håpet hun ville stille: “Vil jeg få se min kjære igjen?”

Spørsmålet hennes fylte meg med glede, og jeg svarte: “Selvfølgelig vil du det.” Øynene hennes strålte. Det var fantastisk å dele denne evige sannheten med henne. Flere spørsmål kom, alle med tilknytning til frelsesplanen. Etter hvert stilte jeg henne spørsmålene jeg hadde om familien min, slik at jeg kunne fylle ut familietreet mitt. Jeg følte hvordan Ånden gjorde henne i stand til å få en forståelse av frelsesplanen.

Senere, da jeg besøkte resten av slektningene mine, snakket jeg med min mormor, som hjalp meg å finne flere slektsnavn. Jeg var også i stand til å dele evangeliet med alle dem vi besøkte.

Jeg skjønte hvorfor Gud hadde latt meg komme til Veracruz på misjon, og så latt meg bli der etter operasjonen. Jeg vendte tilbake til misjonen min med dyp kjærlighet til slektshistorie. Takket være mors kjærlige

omsorg var jeg i stand til å fullføre min misjon.

Farmor døde et år senere, noe jeg syntes var veldig trist. På den annen side følte jeg takknemlighet og glede for at jeg kunne gjøre tempelarbeidet hennes et år senere. Da jeg ble døpt for henne, klarte jeg ikke å holde tilbake gledestårene.

Endelig skulle hun få være sammen med sin kjæreste, som hun hadde vært gift med i mer enn 60 år.

Jeg er ikke det minste i tvil om at Herren kjenner vårt hjerte. Han lot meg være i Veracruz for å undervise min familie og forkynne det gode budskapet som vår Forløser Jesus Kristus kom med. Jeg vet at jeg en dag vil få se besteforeldrene mine igjen. Det er vårt ansvar å gjøre arbeidet for våre forfedre. Da vil Gud en dag si til oss: “Kom til meg, du velsignede, det er en plass beredt for deg i min Faders boliger” (Enos 1:27). ■

Artikkelforfatteren bor i Chihuahua, Mexico.

Av eldste
M. Russell Ballard
i De tolv apostlers
quorum

JESUS KRISTUS

Vår kilde til fred

*Fred til våre urolige hjerter
kommer bare til oss når vi
følger Kristi lys.*

På slutten av en hel dag med undervisning foreslo Herren for sine disipler at de skulle sette over til den andre siden av Galileasjøen.

Mens de seilte ut den kvelden, “da kom det en voldsom kasevind, og bølgene slo inn i båten så den holdt på å fylles.

Men han selv lå og sov på en pute bak i båten. De vekker ham og sier til ham: Mester, bryr du deg ikke om at vi går under?

Da reiste han seg, og han truet vinden og sa til sjøen: Ti, vær stille! Og vinden la seg, og det ble blikk stille” (Markus 4:37-39).

Kan dere forestille dere hva apostlene må ha tenkt da de så de voldsomme elementene – vinden, regnet og havet – adlyde deres Mesters rolige befaling? Selv om de bare ganske nylig var blitt kalt til det hellige apostelembedet, kjente de ham, elsket ham og trodde på ham. De hadde forlatt sitt arbeid og sine

både vinden og sjøen adlyder ham?” (Markus 4:40-41).

I turbulente og noen ganger skremmende situasjoner slår Frelserens løfte om uendelig og evig fred ned med spesiell styrke i oss, akkurat som hans evne til å stille de voldsomme bølgene måtte ha hatt sterk virkning på dem som var sammen med ham på Galileasjøen den stormfulle kvelden for lenge siden.

Å finne indre fred

På samme måte som de som levde på den tiden han virket på jorden, er det noen blant oss som søker fysisk fred og velstand som tegn på Frelserens mirakuløse makt. Noen ganger forstår vi ikke at den evige

familier for å følge ham. En relativt kort tid hadde de hørt ham forkynne utrolige ting, og de hadde sett ham utføre mektige undere. Men dette lå over deres fatteevne, og ansiktsuttrykkene deres må ha vist det.

Så sa han til dem: Hvorfor er dere så redde? Har dere ennå ikke tro?

De ble slått av stor frykt, og sa seg imellom: Hvem er dette, siden

fred som Jesus lover oss, er en indre fred, fremkalt av tro, forankret i vitnesbyrd, styrket av kjærlighet og uttrykt ved stadig lydighet og omvendelse. Det er en fred i sinnet som påvirker hjerte og sjel. Hvis man virkelig kjenner til og erfarer slik indre fred, da nærer man ikke frykt for verdens disharmoni og splid. Man føler dypt i sitt indre at alt er vel

med hensyn til det som virkelig teller.

Det finnes ingen fred i synd. Man kan oppleve velvære, popularitet, berømmelse og til og med velstand, men det gir ingen fred. “Ugudelighet har aldri vært lykke” (Alma 41:10). Man kan ikke ha fred hvis man lever et liv som ikke er i harmoni med åpenbart sannhet. Man har ingen fred når man har en dårlig eller stridig ånd. Man finner ikke fred i vulgaritet, løsaktighet eller lemfeldigheit. Det fins ingen fred i å være avhengig av narkotika, alkohol eller pornografi. Det gir ikke fred å begå overgrep mot andre på noen som helst måte, enten det er følelsesmessig, fysisk eller seksuelt, for

DET FINNES INGEN FRED I SYND. MAN KAN OPPLEVE VELVÆRE, POPULARITET, BERØMMELSE OG TIL OG MED VELSTAND, MEN DET GIR INGEN FRED. "UGUDELIGHET HAR ALDRI VÆRT LYKKE" (ALMA 41:10).

har overvunnet verden" (Johannes 16:33); uthevelse tilføyd).

Fred – virkelig fred, en fred som gjennomtrenger hele din sjel – kommer bare i og ved tro på vår Herre Jesus Kristus. Når man innser denne dyrebare sannheten og evangeliets prinsipper blir forstått og anvendt, vil vår himmelske Faders barn føle stor fred i hjerte og sinn.

Gjennom Joseph Smith sa Frelseren: "Lær av meg, og lytt til mine ord, gå frem i min Ånds saktmodighet, og du skal ha fred i meg" (L&p 19:23).

Jeg er takknemlig for at jeg kan vitne for dere om at Jesus er Kristus, Guds Sønn. Ved å følge ham, i tro og tillit, kan alle finne den gode indre fred som evangeliet tilbyr oss. ■

Fra en tale ved generalkonferansen i april 2002.

forsoningsprosessen, ga vår Herre Jesus Kristus dette betydningsfulle løftet til sine apostler: "Fred etterlater jeg dere. Min fred gir jeg dere" (Johannes 14:27).

Lovet han sine kjære følgesvenner den slags fred som verden kjenner – trygghet, sikkerhet og fravær av strid og uro? Den historiske opptegnelsen sier noe annet. De opprinnelige apostlene opplevde mye prøvelse og forfølgelse gjennom hele resten av sitt liv, og det var trolig derfor Herren tilføyde denne forklaringen til sitt løfte: "Ikke som verden gir, gir jeg dere.

La ikke deres hjerte forferdes, frykt ikke" (Johannes 14:27).

"Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg", fortsatte han. I verden har dere trengsel. Men vær frimodige! Jeg

de som begår overgrep, vil være i psykisk og åndelig opprør inntil de kommer til Kristus i all ydmykhet og søker tilgivelse etter fullstendig omvendelse.

Jeg tror at alle på et eller annet tidspunkt lengter etter "Guds fred, som overgår all forstand" (Filipperne 4:7). Denne freden kommer bare til våre urolige hjerter når vi følger Kristi lys, som er "gitt til alle mennesker, så de kan skjelne godt fra ondt" (Moroni 7:16), for det leder oss til omvendelse fra synd og til å søke tilgivelse.

"Fred etterlater jeg dere"

Bare timer før han skulle ta fatt på den strålende, men fryktelige

JEG TROR AT ALLE PÅ ET ELLER ANNET TIDSPUNKT LENGTER ETTER "GUDS FRED, SOM OVERGÅR ALL FORSTAND" (FILIPPERNE 4:7).

Fred i verden sammenlignet med

FRED I KRISTUS

Jesus Kristus kan gi oss varig fred, også i motgang og prøvelser.

Av Sarah Hanson

Hva trenger du for å ha fred i en verden med sosial, politisk og religiøs forvirring? Gode venner? En kjærlig familie? Sikkerhet og trygghet? Noen ganger tror vi at livet vårt må oppfylle krav som disse for at vi virkelig skal kunne føle fred. Men livet vil aldri bli 100 prosent perfekt

og enkelt. Hvordan kan vi da takle prøvelser og føle fred på samme tid?

Verden forteller oss at vi bare kan føle fred når det ikke finnes noen konflikter. Men det er ikke sant! Ved hjelp av sitt evangelium gir Jesus Kristus oss en indre fred som overgår den fred som verden tilbyr. Hvis vi

ser hen til ham i tro, kan vi føle fred under enhver omstendighet.

Frelseren sa: "Fred etterlater jeg dere, min fred gir jeg dere. *Ikke som verden gir, gir jeg dere*" (Johannes 14:27; uthevelse tilføyd). Her er noen forskjeller mellom verdens fred og Jesu Kristi fred.

Fred i verden

1. Fred er noe som skal komme umiddelbart - vi skal ikke behøve å vente på den!

2. Du kan ikke finne fred i vanskeligheter.

3. Fred er fravær av krig.

4. Fred kommer ved å leve akkurat som du vil.

5. Det gir ingen fred å innrømme feil og svakheter.

6. Fred kommer når du bare fokuserer på dine behov.

7. Fred kommer når du søker andres anerkjennelse.

8. Vi skulle prøve å sørge for vår egen fred.

Fred i Kristus

1. Noen ganger må vi vente på fred – men “ikke gi opp... Stol på Gud og tro på det gode som skal komme.”¹

2. Fred kan komme, selv om vi er midt i prøvelser.

3. Fred kan finnes i enhver omstendighet.

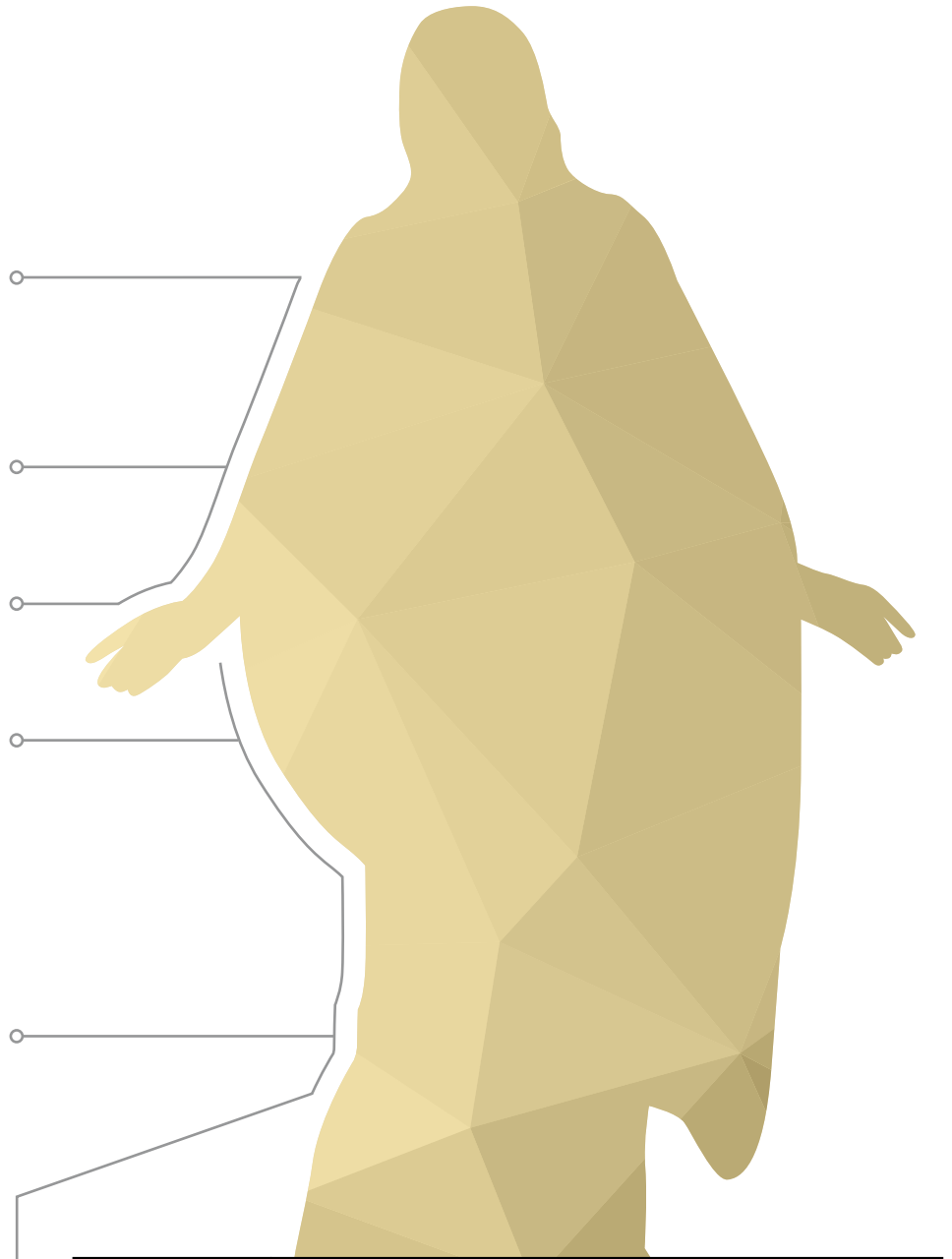
4. Fred kommer ved å etterleve evangeliet og adlyde budene.

5. Oppriktig omvendelse gir fred. “Selve skjønnheten i ordet *omvendelse* er løftet om å slippe bort fra gamle problemer, gamle vaner, gamle sorger og gamle synder. Det er et av de mest håpefulle og oppmuntrende – og ja, mest fredfylte ord i evangeliets vokabular.”²

6. Fred kommer ved å utføre tjeneste og være en fredstifter for andre.

7. Fred kommer når vi prøver å bli bedre disipler av Jesus Kristus.

8. “Denne fred er... den lovede belønning for rettskaffenhet... som loves oss på grunn av Frelserens misjon og sonoffer.”³

Hvis vi gjør Jesus Kristus til det sentrale i vårt liv, vil vi virkelig føle ham “[tale] fred til våre sjeler” (Alma 58:11). Vi vil oppleve vanskelige tider i denne verden, men vi er velsignet med vissheten om at vi har en vi kan vende oss til i alle vanskelige omstendigheter. Frelseren sa: “Dette har jeg talt til dere for at dere skal ha fred i meg. I verden har dere trengsel. Men

vær frimodige! Jeg har overvunnet verden” (Johannes 16:33). På grunn av Frelserens forsoning er fred mulig i dag og for evig. ■

NOTER

1. Jeffrey R. Holland, “En yppersteprest for de goder som skulle komme”, *Liahona*, jan. 2000, 45.
2. Jeffrey R. Holland, “Rikets fredelige ting”, *Lys over Norge*, jan. 1997, 79.
3. Quentin L. Cook, “Fred i sinnet – belønningen for rettskaffenhet”, *Liahona*, mai 2013, 33.

DU KAN IKKE FORBY DET JEG HAR I HJERTET MITT

Av Blossom Larynoh

Da Kirken kom til Ghana i 1978, forsto egentlig ikke myndighetene den eller hva den gjorde. Dette førte til mange rykter. Etter

hvert som Kirken vokste de neste 10 årene, gjorde ryktene det samme. Jeg husker at jeg hørte folk si at USA sendte menn for å spionere på myndighetene våre. Dette, kombinert med all den negative litteraturen om Kirken som fantes i omløp, gjorde myndighetene svært mistenksomme.

Forbudet

Den 14. juni 1989 gikk myndighetene til det skritt å stenge våre kirkebygninger, sende misjonærene hjem, og forby alle offisielle kirkeaktiviteter. Vi kaller denne tiden "forbudstiden". Men som en 18 år gammel jente, visste jeg ikke annet enn at det en dag ble bekjentgjort at vi ikke kunne gå i kirken lenger. Det var til og med soldater som holdt vakt ved bygningene for å sørge for at vi holdt oss borte.

Siden vi ikke lenger kunne møtes i våre møtehus, fikk vi tillatelse fra Kirkens ledere til å ha nadverdsmøter hjemme. Hvis man ikke hadde en prestedømsbærer i hjemmet, ble man oppfordret til å dra til et hjem som

hadde en. Det var en forvirrende, men også svært spesiell tid. Vi bar våre vitnesbyrd, og det førte oss nærmere hverandre.

Hvordan kan du kalle deg mormon?

I løpet av forbudstiden flyttet jeg hjemmefra for å gå på internatskole. Da jeg kom dit, hørte en av lærerne at jeg var en siste-dagers-hellig. Han blinket meg ut for å snakke negativt om Kirken. Han hadde så mange skarpe ord å si. Jeg tenkte ofte: Hvorfor hakker du på meg og sier disse tingene? Jeg tror på evangeliets lære, men jeg er fortsatt en person."

En dag spurte han meg hvordan jeg fortsatt kunne kalle meg mormon. Visste jeg ikke om forbudet? I vår kultur svarer vi ikke voksne tilbake. Så fordi han var lærer, kunne jeg ikke komme med innsigelser mot ham. Men i det øyeblikket innså jeg at jeg virkelig hadde et vitnesbyrd. Jeg vet ikke hvordan disse ordene kom ut av munnen min, men Ånden kom til meg, og jeg reiste meg og sa: "Kirken er i mitt hjerte. Og ingen kan forby det jeg har i hjertet mitt."

Fra da av lot han meg være i fred.

FORBUDSTIDEN I GHANA

14. juni 1989 forbød ghanesiske myndigheter Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige.

Alle kirkebygninger ble stengt, men 6000 medlemmer fikk tillatelse til å ha møter hjemme.

29. november 1990 opphevet myndighetene forbudet og lot Kirken gjenoppta alle aktiviteter. I dag er det over 72 000 medlemmer, et opplæringscenter for misjonærer, og et tempel i Ghana.

Blossom var en ung kvinne i Ghana da myndighetene forbød Kirken å ha møter.

I november 1990 opphevet myndighetene forbudet, og sa at Kirkens medlemmer fritt kunne tilbe igjen. Vi hadde ikke radioer eller TV-er på skolens område, så eneste grunn til at jeg fant det ut, var at denne læreren hørte det og straks sendte en for å hente meg. Da han så meg, sa læreren: "Forbudet mot Kirken din har blitt opphevet! Du kan gå i kirken igjen."

Han var glad på mine vegne.

De kan ikke forby det du har i hjertet ditt

De som holdt seg i Kirken og tilba sammen i forbudstiden, knyttet sterkere bånd. Vi ble alle virkelige brødre og søstre. Hvis noe skjer med en annen, får vi den dag i dag høre om det, selv om vi har skilt lag. Vi føler at vi er pionerer.

Jeg sier gjerne at hvis du vet at det du tror på er sant, og du har et vitnesbyrd om det, kan du oppleve prøvelser uten at troen behøver å rokkes. Hvis du vet at noe er sant, og du tror på det, kan ingen ta det fra deg. De kan ikke forby det du har i ditt hjerte. ■

Artikkelforfatteren bor i California, USA.

Av eldste Massimo De Feo i De sytti

HVORDAN JEG STYRKER MITT FORHOLD TIL GUD

Da jeg fylte 12 år, begynte jeg for alvor å tenke på hvordan jeg kunne engasjere meg i evangeliet.

Jeg bodde i min hjemby Taranto i Italia. Det var bare noen få år siden min bror og jeg hadde møtt misjonærene og blitt medlem av Kirken, men jeg begynte å føle trang til å gjøre mer. Jeg begynte å føle et ønske om å dele ut nadverden. Jeg husker at jeg gikk til kirken hver søndag med en bønn i hjertet om at jeg måtte bli kalt til å dele ut nadverden.

En søndag morgen kalte grenspresidenten meg inn på kontoret sitt. Han sa: "Massimo, Herren ønsker at du skal motta prestedømmet og bli ordinert til diakon."

Da jeg hørte disse ordene – "Herren ønsker" – var det noe som slo meg. Jeg følte at det ikke var et menneske som ba meg om å gjøre noe, men at det virkelig var Herren *selv* som ga meg et ansvar. Da grenspresidenten så på meg, følte jeg at Herren strakte seg ut til meg.

Da jeg begynte å dele ut nadverden hver søndag, kunne jeg føle guddommelighetens kraft i mitt liv. Jeg følte meg ansvarlig, jeg følte meg engasjert, og jeg visste at jeg gjorde Herrens arbeid. Jeg følte meg nærmere ham ved å tjene ham.

Denne opplevelsen av å føle Herrens hånd både gjennom mine ledere og i mine ansvarsoppgaver, hjalp meg å utvikle et dypere personlig forhold til ham. Jeg ønsket å være mer engasjert i evangeliet. Ved å leve på den måten følte jeg Guds nærhet i mitt liv. Å utvikle den slags forhold til ham er noe av det viktigste du kan gjøre i din ungdom.

DU KAN SE HERREN I DINE LEDERE

Da jeg snakket med grenspresidenten, gjorde det dypt åndelig inntrykk på meg da jeg følte at det var Herren, ikke bare grenspresidenten, som ga meg et ansvar. Ved å se Herren i min leder følte jeg meg nærmere ham, og mitt forhold til ham ble styrket.

Hvis du forstår som ungdom at når du mottar kall eller når du sitter i dine klasser i kirken, er det vår himmelske Faders og Jesu Kristi ord du hører, og da vil du kunne se Kirken i et annet lys – et åndelig lys. Du vil *ønske* å delta i Herrens verk. Du vil kunne få dype åndelige opplevelser og føle deg nærmere ham hver søndag.

Å SE HERREN I ORDINANSENE

Vi kan også utvikle et personlig forhold til Herren ved å føle hans nærhet når vi deltar i evangeliets ordinanser. Vi vet at når vi deltar i ordinansene – for eksempel nadverden – “blir guddommelighetens kraft tilkjennegitt” (L&p 84:20). Når jeg delte ut nadverden, til og med da jeg var 12 eller 13 år gammel, følte jeg virkelig at jeg var et redskap i Hans hender. Jeg følte Guds nærhet og kraft i disse ordinansene og guddommelighetens kraft i mitt liv. Fordi jeg hadde denne hellige opplevelsen hver uke og følte Herren i denne ordinansen, ble mitt personlige forhold til Herren styrket.

Dette begrenser seg ikke bare til å *dele* ut nadverden. Vi kan også føle guddommelighetens kraft ved å *ta* nadverden hver søndag. Når vi tar nadverden, skulle vi ikke gjøre det lettsindig, eller bare fra tid til annen, eller nonchalant. Vi skulle ønske, bestemme oss for, og forberede oss til å ta del i nadverden, noe som vil hjelpe oss å føle guddommelighetens kraft i vårt liv. Vi skulle bruke nadverden som et effektivt åndelig redskap til å styrke vårt forhold til Gud, og å forberede oss til hverdagens utfordringer.

ET DYPT PERSONLIG FORHOLD

Bestem deg nå for å utvikle et dypt personlig forhold til Herren. Jo nærmere du føler deg ham, desto lettere vil det være å tjene ham.

Herren strekker seg ut til hver enkelt av oss personlig. Når vi går i kirken, hører vi hans ord. Når vi tar nadverden, oppfyller vi hans hellige ordinanser. Vi må se Guds nærhet og kraft i våre ledere og i ordinansene, slik at vi kan styrke vårt personlige forhold til ham. ■

JEG MÅTTE GI MINE BEKYMNINGER TIL GUD

Da jeg fant ut at venninnen min hadde alvorlige vanskeligheter, strevde jeg med å finne fred.

Av Ninoska Nawrath

Da min venninne Fernanda (ikke hennes virkelige navn) ikke kom til skoletimen en fredag, lurte jeg på hva som var galt. “Er Fer syk? Går det bra med henne?” spurte jeg mens jeg løp bort til noen venner på slutten av dagen. “Hun er ikke syk”, svarte en annen venninne, “hun måtte bare gå til en psykolog.” Da jeg spurte hvorfor, fortalte hun meg at Fernanda led av depresjon og hadde skadet seg selv. Kort tid etter at jeg fant det ut, ble Fernanda innlagt på sykehus for behandling, og vi så henne ikke på noen uker.

Selv om vi var venner, hadde hun ikke fortalt meg om den delen av livet sitt. Hun hadde holdt det skjult for alle

fordi hun skammet seg. Hun fortalte meg senere at hun ikke ville at andre skulle synes synd på henne. Men jeg syntes ikke synd på henne – jeg følte medlidenhet.

Den første dagen lå jeg på sengen etter skolen med ansiktet begravd i en pute. Jeg var følelsesmessig utmattet, men altfor urolig til å sove. Hele min verden var kaotisk. Det følte som om jeg var midt i en storm, og så mange tanker og følelser virvlet i vinden. Jeg følte meg forvirret, ensom og ikke minst maktesløs til å hjelpe.

Hvordan kunne jeg hjelpe?

Hva kunne jeg gjøre eller si for å hjelpe henne? Hvordan kunne vi som venner trekke sammen og gi vår støtte? Jeg kunne ikke finne noen form for løsning for å trøste vennene mine eller meg selv. Jeg ba om inspirasjon, men det følte ganske enkelt ikke som om bønnene mine ble besvart.

Men uken etter fikk jeg en eureka-opplevelse. Jeg satt i Morgenseminar-klassen min, da læreren minnet oss

om det første syn, og at Joseph Smith rett ut ba vår himmelske Fader om hjelp med sine problemer og bekymringer. Læreren sa så: "Hvis vi søker Faderen og spør ham, vil han svare oss. Vi vil aldri være alene."

Jeg innså at jeg i min bedrøvelse hadde lukket hjertet for min himmelske Fader. Selv om jeg prøvde å be ofte, var det ikke nok – jeg hadde fremdeles for mye frykt til å finne fred. Jeg visste at han forsto nøyaktig hva jeg følte, og at han kunne hjelpe meg. Men jeg måtte åpne meg opp for ham og virkelig stole på at han kunne gjøre det – jeg måtte utøve tro.

Og det gjorde jeg. Jeg fortsatte å be og lese i Skriftene og prøve å la Frelseren ta mine byrder, og jeg forsto etter hvert at min vennines depresjon til slutt ville gå over. Til tross for at det ytre kaoset fortsatte, følte jeg meg rolig, balansert og harmonisk. Mor fortsatte å oppmuntre meg til å søke fred, og sa: "Venninnen din vil klare seg, og det samme vil du. Hold deg sterk i evangeliet, så vil det ordne seg."

Støtte til venninnen min

Da Fernanda endelig kom tilbake til skolen, kunne jeg gi henne betydelig støtte, men bare fordi jeg hadde søkt og funnet fred gjennom Jesus Kristus selv. Jeg gjorde mitt beste for å være en god lytter, være positiv og dele evangeliet med henne. Jeg følte meg trygg når jeg forklarte lykkens plan og når jeg fortalte henne at vår Fader ønsker at vi skal finne glede, til tross for våre utfordringer. Det kan ta tid, men det er mulig for alle hans barn.

Det har vært mange situasjoner i mitt liv der jeg har følt angst og bedrøvelse, men på grunn av evangeliet husker jeg alltid hvor jeg kommer fra. Jeg vet at jeg er en Guds datter og at han har en plan for meg – og for Fernanda. Vi går alle forskjellige veier, men hver av dem er bra for oss fordi han elsker oss. Hver vei og hver prøvelse har en hensikt. Og hvis vi kan finne fred i disse prøvelsene, kan vi dele den freden vi oppnår med andre. ■

Forfatteren bor i Maule i Chile.

DEPRESJON: HVA KAN VI GJØRE?

Hvis du har en venn som lider av depresjon, må du gjøre en spesiell innsats for å lytte og hjelpe vedkommende i prøvelsene. Han eller hun trenger din kjærlighet. Spør foreldrene dine om råd. Sørg for at vennens foreldre er klar over det (selv om vennen din ikke ønsker det), og be dem om råd med hensyn til hvordan du kan hjelpe. Hvis situasjonen er alvorlig (som ved selvsykdom), og foreldrene er klar over det, men ikke gjør noe, bør du si det til en lærer, skole- rådgiver eller leder i Kirken.

OG DETTE ER
DET EVIGE LIV,
AT DE
KJENNER DEG,

**DEN ENESTE
SANNE GUD,**
OG HAM DU
UTSENDTE,
**JESUS
KRISTUS.**

Johannes 17:3

1 Nephi 3:7

Herren befalte Nephi å gå og gjøre.

1 JEG VIL GÅ

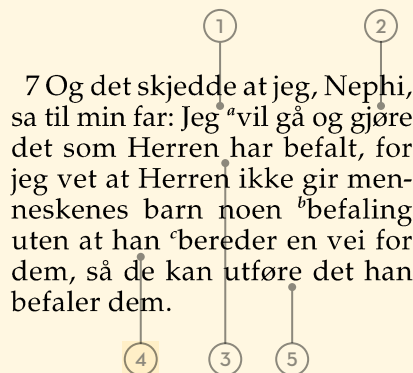
“Dere viser tillit til [Gud] når dere lytter i den hensikt å lære, omvende dere og så gå og gjøre hva han enn ber dere om. Hvis dere stoler nok på Gud til å lytte etter hans budskap i hver eneste tale, sang og bønn på [hver konferanse], vil dere finne det. Hvis dere så går og gjør det han ønsker at dere skal gjøre, vil deres tillit til ham vokse og med tiden vil dere bli overveldet av takknemlighet over at han har begynt å stole på dere.”

President Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det første presidentskap, “Sett din lit til Gud, og skrid til verket”, *Liahona*, nov. 2010, 73.

2 GJØR

“Jeg gjorde dette til min regel: Når Herren befaler, gjør det.”

Læresetninger fra Kirkens presidenter - Joseph Smith (2007), 159.

3 HERREN HAR BEFALT

“Ethvert bud fra Herren er gitt for at vi skal utvikle oss, ha fremgang og vekst.”

Eldste Robert D. Hales (1932–2017) i De tolv apostlers quorum: “Vil du gå inn til livet, så hold budene”, *Lys over Norge*, juli 1996, 38.

4 HAN BEREDER EN VEI

I Det gamle testamente betydde det å berede en vei å lage en god, godt merket vei (se 5 Mosebok 19:3) eller å rydde en vei ved å fjerne hindringer (se Jesaja 40:3).

Når Herren gir oss en befaling, vil han alltid berede en vei for oss hvis vi er villige til å stole på ham og adlyde. Men i likhet med Nephi må vi først handle i tro. Da vil veien vise seg, for Herren “virker med kraft i forhold til menneskenes barns tro” (Moroni 10:7).

5 UTFØRE

“Om dere har tro... [skal] ingen ting være umulig for dere.”

Matteus 17:20

Redaktørens anmerkning: Denne siden er ikke ment som en altomfattende forklaring av de utvalgte Kjenn læren-versene, men tar isteden sikte på å være et utgangspunkt for ditt eget studium.

Hvordan kan jeg be mine venner om ikke å snakke uvennlig eller upassende om andre?

Banning, uvennlig ord og vulgaretet – du har sikkert hørt alt dette mens du har gått gjennom skolens korridorer. Noen ganger er det vennene dine som gjør det, og du føler deg kanskje utilpass og usikker på hvordan du skal reagere, men du kan være utslagsgivende ved å være et godt eksempel.

Selv om det er ikke moro å konfrontere andre, må du huske at “blasfemisk, vulgært eller grovt språk eller insinuerende gester, så vel som vitser virker støtende på Herren og andre”.¹ Og selv om de sies som en spøk, kan uvennlig ord likevel gjøre vondt.

Hvis vennene dine sier upassende eller uvennlig ting om andre, “kan du på en positiv måte oppfordre dem til å bruke andre ord. Hvis de fortsetter, går du høflig bort eller bytter samtaleemne.”² Forklar at du tror at enhver er et Guds barn, og skulle respekteres deretter. Velg å være en oppmuntrende venn for alle istedenfor en fiende som kritiserer og ydmyker andre. Ditt sterke eksempel vil være et nyttig forbilde for vennene dine.

Til styrke for ungdom forklarer at “et rent og intelligent språk vitner om et oppvakt og sunt sinn”.³ La dine ord gjenspeile din tro, og Ånden vil være hos deg og gi deg veiledning i disse vanskelige situasjonene.

Og vær trygg – sanne venner vil respektere deg for din beslutning om å bruke rent og oppbyggende språk som legger vekt på andres positive egenskaper.

Hjelp hverandre å være positive

Mine venner og jeg skaffet oss armbånd, og hver gang en av oss

sa noe stygt om en annen person, dro vi i vedkommendes armbånd og slapp igjen. Dette var en god konstant påminnelse om å holde våre tanker og ord positive.

Caroline J., 18 år, Utah i USA

Be om Guds hjelp

Bønn vil hjelpe deg å få styrke fra Gud til å vite hvordan du skal snakke til andre. Be først

Herren hjelpe deg å vite hva du skal si til vennene dine. Be ham også om å hjelpe vennene dine å forstå betydningen av å se på alle som vår himmelske Faders elskede barn. Understrek hvor viktig det er å se etter det beste i andre, og ikke si stygge ting om dem.

Victória Kércia M., 19 år, Piauí i Brasil

Se på forskjeller med kjærlighet

Mine venner må vite at fordi vi alle har forskjellige sterke sider, kan vi hjelpe hverandre. Uansett hvilke ufullkommenheter noen måtte ha, må vi alltid ha mer kjærlighet til dem, og vi må også tro på den kraft til forandring som finnes i Frelserens sonoffer.

Esther M., 19 år, Mbujimayi, Kongo

Vær direkte

Du kan bare på en hyggelig måte si til vennene dine: “Kan du slutte med det?”

Jeg liker det ikke”, eller “Vær så snill å ikke snakke sånn. Det er uhøflig.” Et av to store bud er tross alt å “elske din neste som deg selv” (Matteus 22:39).

Clayton P., 14 år, Arizona, USA

Endre perspektivet deres

Du kan ganske enkelt fortelle dem at det de gjør, ikke er riktig, og at de skulle prøve å gjøre andre glade istedenfor å gjøre dem lei seg. Du kan også spørre dem hvordan de ville føle seg hvis det var de som fikk uvennlige kommentarer fra andre. Hjelp dem å se situasjonen fra et annet perspektiv. Ved å hjelpe andre å forbedre seg, vil du kunne føle Ånden oftere, og Herren vil velsigne deg for dine rettferdige handlinger.

Darren O., 15 år, Utah, USA

Vær et eksempel

Den beste måten å gjøre dette på er å være et godt eksempel på det selv. Ta initiativ til

å si gode og positive ting om dem det snakkes om. Du vil bli overrasket over hvor fort samtalen kan snu.

Eldste Eads, 24 år, Korea Seoul syd misjon

Ha mot

I likhet med Ester, Joseph Smith, Josef i Egypt og mange andre personer vi kjenner fra

Skriftene, kan du ha mot til å hindre vennene dine i å snakke upassende om andre. Jeg var i samme situasjon,

og jeg hadde mot til å snakke med vennene mine på en kjærlig og forståelsesfull måte. Til slutt godtok og forsto de hvor viktig det er å bruke et rent og verdig språk! I tillegg til å lese i Skriftene og be, hjelper faste mye i slike situasjoner. Be i tro om at vår himmelske Fader vil gi deg mot til å snakke og gjøre inntrykk på vennene dine.

Paola H., 17 år, San Salvador i El Salvador

Forklar ulempene

Fortell vennene dine hvor mange positive erfaringer og hvor mye samspill med andre de går glipp av. Forklar at det ikke er bra å banne fordi det skaper avstand til andre og forurenser vårt eget sinn. Dessuten vil gode mennesker unngå deg hvis du bruker stygt språk.

Elisa Ferreira S., 16 år, Minas Gerais i Brasil

NOTER

1. *Tro mot pakten: En oppslagsbok i evangeliet* (2004), 6-7.
2. *Tro mot pakten*, 7.
3. *Til styrke for ungdom* (hefte, 2011), 20.

ORD HAR KRAFT

“Ord har en overraskende kraft, både til å bygge opp og rive ned. Vi kan alle sannsynligvis huske negative ord som trykket oss ned, og andre ord uttalt med kjærlighet som løftet vår ånd. Å velge å si bare det som er positivt om – og til – andre oppløfter og styrker dem som er rundt oss og hjelper andre å følge Frelserens vei.”

Jean B. Bingham, Hjelpeforeningens generalsekretær, “Jeg vil bringe evangeliets lys inn i mitt hjem”, *Liahona*, nov. 2016, 7.

KOMMENDE SPØRSMÅL

“Jeg har strevd med de samme fristelsene i lang tid. Det er frustrerende. Hvordan kan jeg komme over dem?”

Send ditt svar og, hvis ønskelig, et høyoppløselig bilde innen 15. mars 2018 på liahona.lds.org (klikk på “Submit an Article or Feedback”).

Svar kan bli redigert på grunn av lengde eller klarhet.

“Jeg er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige. Jeg vet hvem jeg er. Jeg kjenner Guds plan”
(Barnas sangbok, 48).

Fastons første kirkemøte i Tyskland var akkurat ferdig. Han trodde det ville være veldig annerledes, men det var omtrent som kirken i USA der

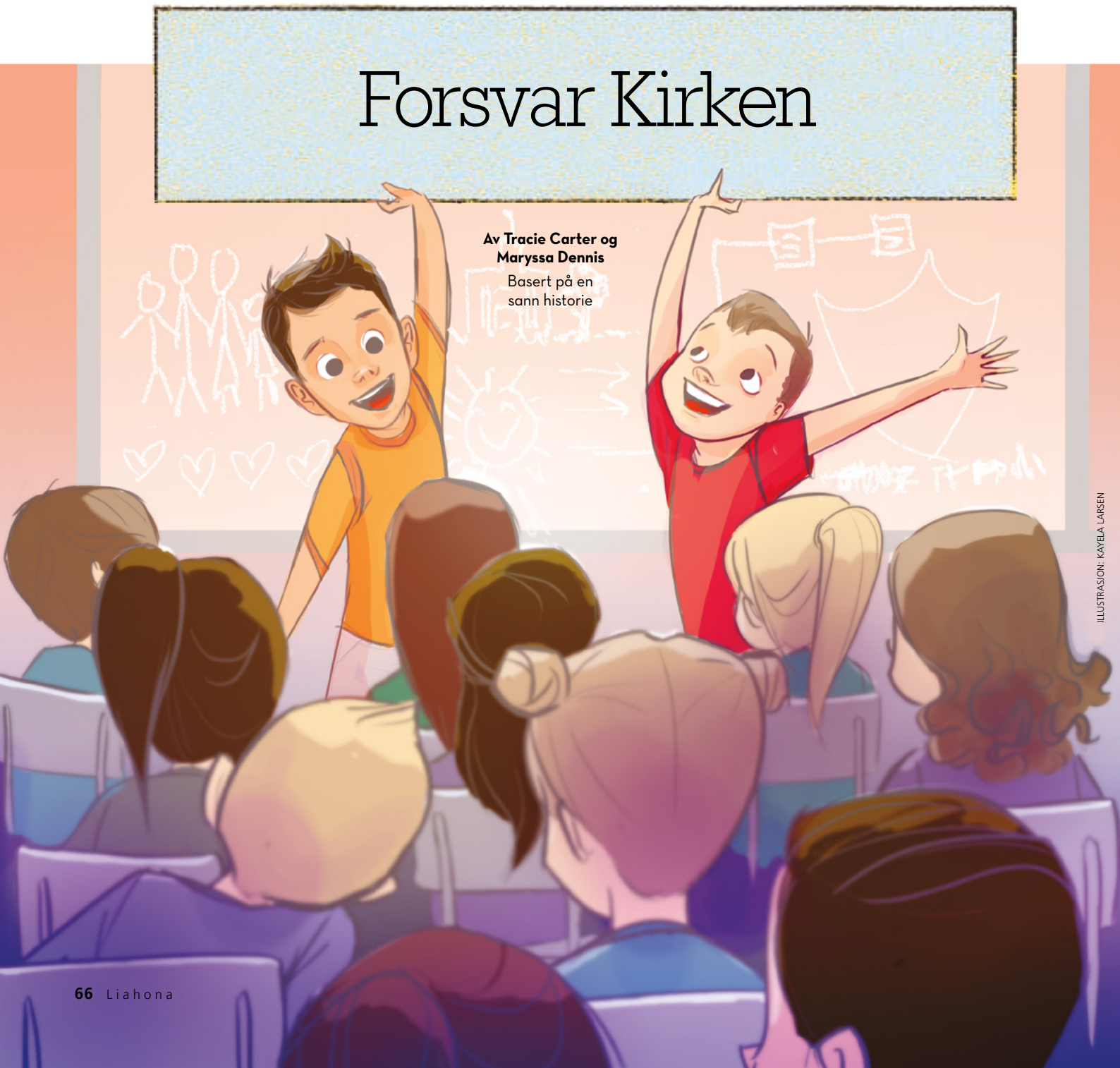
han bodde før. Det eneste var at her brukte han hodetelefoner for å høre talene bli oversatt til engelsk.

Mor og far hadde begynt å snakke med familien som satt bak dem. Det så ut som at de hadde en gutt på hans alder!

Forsvar Kirken

Av Tracie Carter og
Maryssa Dennis

Basert på en
sann historie

“Dette er familien Finotto”, sa mamma til Easton. “GianMarco går i klassen din på skolen.”

“Kult!” Easton smilte til GianMarco. Navnet hans hørtes omtrent ut som “John” og “Mark” klemt sammen – med en “o” på slutten. “Hvor kommer du fra?”

GianMarco smilte tilbake. “Vi er fra Italia. Men vi flyttet nettopp hit fra Kina.”

“Oi!” sa Easton. “Jeg har aldri vært i Kina.”

Dagen etter dro Easton til den nye skolen sin. Han var litt nervøs. Men så fikk han øye på GianMarco, som vinket til ham fra den andre siden av klasserommet. Han hadde i det minste én venn allerede. Det var barn fra hele verden i klassen hans. Kanskje han kom til å like denne skolen.

“God morgen!” Læreren smilte til alle. “Jeg er frøken Albano. Før vi begynner, kan noen si meg hva *identitet* betyr?”

En jente rakte opp hånden. “Det betyr hvem du er. Hva som er viktigst for deg.”

“Akkurat!” sa frøken Albano. “Så la oss bli kjent med hverandre. Hva er noe av det som utgjør identiteten deres? Hva gjør dere til *dere*?”

“Jeg liker videospill!” sa en jente på første rad. Frøken Albano smilte og skrev *hobbyer* på tavlen. “Hva annet?”

GianMarco rakte opp hånden. “Jeg er fra Italia.” Frøken Albano nikket og skrev ned *land*.

Easton prøvde å komme på noe å si. “Jeg går i kirken”, sa en gutt helt bakerst.

“Den var god!” tenkte Easton. “Jeg burde ha sagt det.”

Noen lo. Og så var det mange som lo. Easton så forvirret på GianMarco. GianMarco virket også forvirret. Hvorfor skulle de le?

Da han kom hjem, fortalte Easton mamma om det som hadde skjedd.

Mamma rynket pannen. “Det er noen som ikke forstår hvorfor en kirke er viktig. De synes det er tåpelig.”

“Å”, sa Easton. Han syntes slett ikke kirken var tåpelig.

Noen uker senere ba frøken Albano elevene lage en presentasjon sammen med mor eller far om familiens identitet.

“Hva skal vårt prosjekt handle om?” spurte mamma mens de dekket bordet for å spise middag.

Easton tenkte på hvordan klassen hadde ledd. “Jeg synes det skal handle om Kirken”, sa Easton.

Mamma smilte. “Det er en god idé.”

“Og kan GianMarco og søster Finotto gjøre det sammen med oss?”

“God idé. Jeg ringer dem etter middag.”

Dagen etter kom GianMarco og søster Finotto hjem

til dem. Først snakket de om hva de mente var aller viktigst ved Kirken.

Mamma skrev ned alle forslagene deres i en notatbok. Så skaffet de

plakatkartong og fant bilder av Jesus og profeter og templer å lime på.

Endelig kom tiden for å holde presentasjonen. Easton sto sammen med

GianMarco og mødrene deres foran klassen. Han trakk pusten dypt.

“Vi er medlem av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige”, begynte

han. De byttet på å forklare ting om Kirken.

GianMarco snakket om Skriftene. Mamma snakket om profeter. Søster Finotto snakket om familiens hjemmeaften. Easton snakket om dåp. Det var kjempekult!

Easton følte seg ganske bra da de var ferdige. Ingen lo. Det virket faktisk som om barna likte det! Han var glad for å kunne dele noe så viktig med klassen. Han smilte. Han kjente sin identitet. Han var Guds barn! ■

Artikkelforfatterne bor i Baden-Württemberg, Tyskland og Utah, USA.

Jeg er Guds barn

Jeg tror på Jesus Kristus

Jeg tilhører en familie

GUDS BARN

“Hvordan kan dere finne deres identitet? Husk først og fremst at dere er Guds barn.”

President Russell M. Nelson, president for De tolv apostlers quorum, “Identity, Priority, and Blessings”, *Ensign*, aug. 2001, 11.

Gaver å gi

Fra et intervju med Marissa Widdison,
Kirkens tidsskrifter

Olá!
Jeg heter Alice,
og jeg prøver å LA MITT
LYS SKINNE ved å VISE
TAKKNEMLIGHET!

FAMILIE SOM STÅR FORAN SÃO PAULO BRASIL TEMPEL

1. Ved å spille salmer

Jeg bor i Brasil sammen med mor og far, en søster og en bror. Min søster Julia og jeg spiller piano på nadverds-møtet i menigheten.

Gode følelser

Når vi viser takknemlighet, velsigner Herren oss med gode følelser fra Den hellige ånd.

2. En uventet gave

En søndag ga en mann som heter bror Stahlke, oss en gave. Han sa det var en gave for å takke oss for musikken vi spilte på søndager. Da vi åpnet esken, fant vi en spesiell fløyte inni! Jeg satte sammen fløyten og begynte å spille. Jeg ble trollbundet av lyden.

4. En spesiell drøm

Da jeg spilte for bror Stahlke, ble han veldig glad og følelsesladet. Han fortalte meg at han hadde hatt en drøm om denne salmen natten før! Jeg følte Guds kjærlighet til ham og til meg.

3. Gi tilbake

Snart begynte jeg å spille salmer på fløyten. Jeg ønsket å gjøre noe for å takke bror Stahlke for gaven. Så jeg øvde inn salmen "O, Fader, la mitt hjerte få" (*Salmer*, nr. 101). Jeg ba far kjøre meg hjem til bror Stahlke så jeg kunne vise ham at gaven hans hadde hjulpet meg å oppdage et nytt talent.

SEND OSS EN STJERNE!

Fortell oss om hvordan du lar ditt lys skinne! Klipp ut en stjerne og skriv på den om en gang du var et godt eksempel. Be mor eller far sende et bilde av stjernen din, sammen med sin tillatelse, til liahona@ldschurch.org.

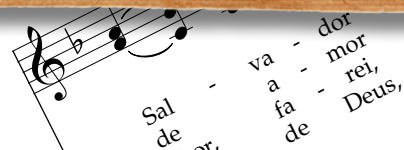

HVORDAN KAN DU SKINNE?

Lær å synge, spille eller lede en salme, og del den på familiens hjemmeaften.

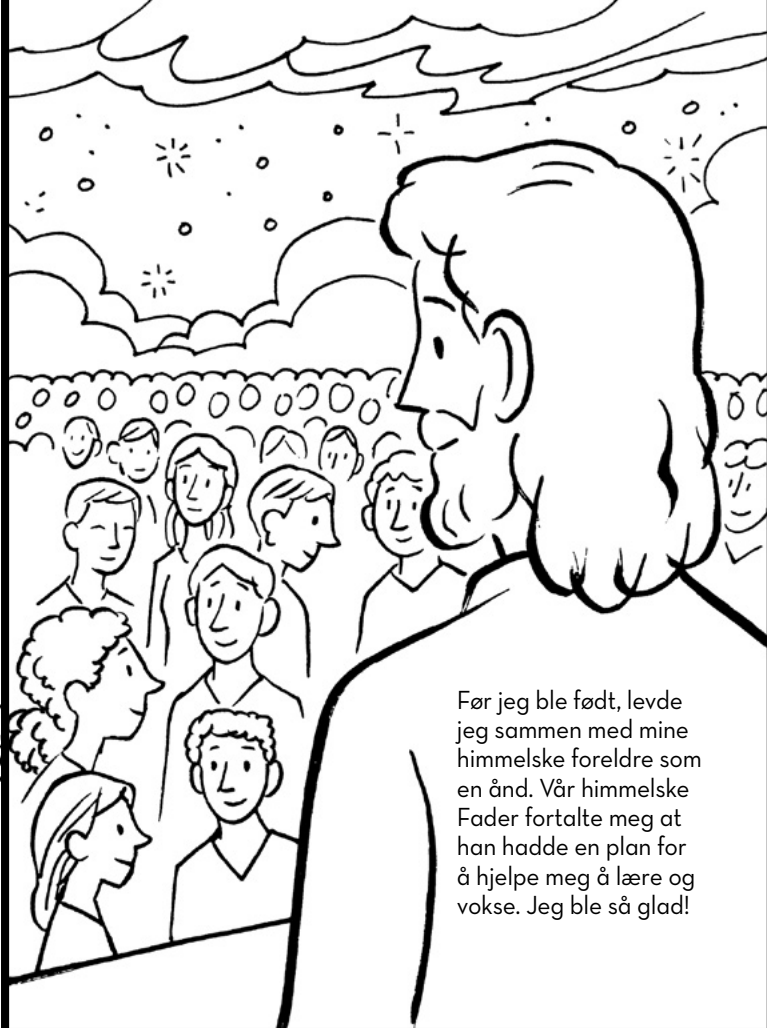
Øv på et talent, og del det med andre.

Min idé: _____

Planen for LYKKE

Fargelegg disse bildene for å lære om vår himmelske Faders plan for din lykke! Du kan også klippe dem ut og lime baksiden av bildene sammen og stifte sammen kantene for å lage et hefte.

Før jeg ble født, levde jeg sammen med mine himmelske foreldre som en ånd. Vår himmelske Fader fortalte meg at han hadde en plan for å hjelpe meg å lære og vokse. Jeg ble så glad!

Jesus Kristus meldte seg frivillig til å være min Frelser. Han kom til jorden og satte et fullkomment eksempel for meg. Han betalte for mine synder. Han vet hvordan problemene mine føles, og kan hjelpe meg. Jeg elsker Jesus!

Jeg ble født på denne vakre jord. Jeg fikk en kropp! Ånden og kroppen virker sammen mens jeg lærer. Hver dag prøver jeg å følge Jesus ved å være snill.

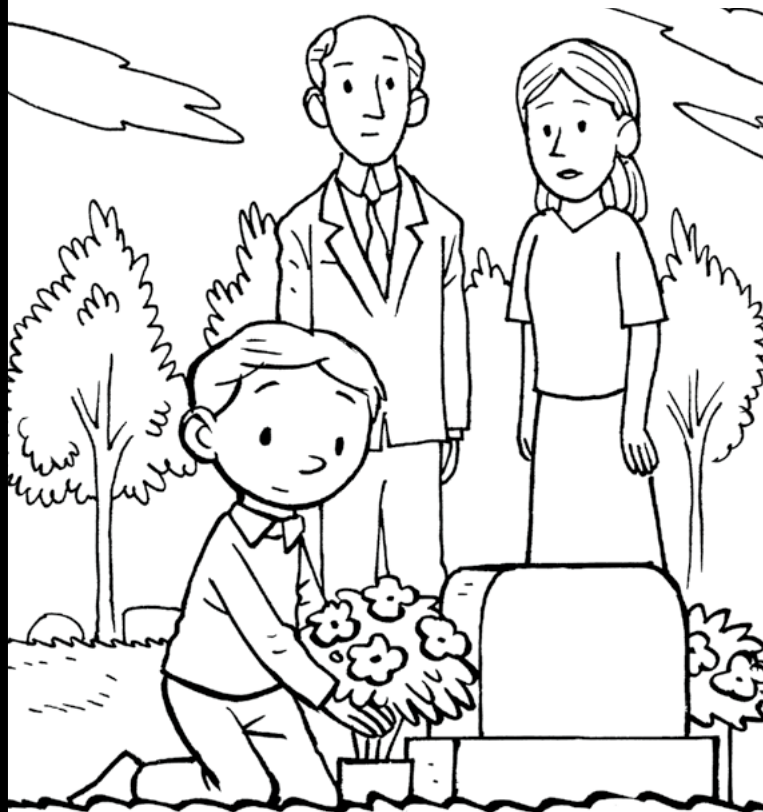
Jeg følger Jesus ved å bli døpt. Jeg lover å holde budene. Vår himmelske Fader lover at Den hellige ånd vil hjelpe meg. Når jeg gjør noe dumt, omvender jeg meg og prøver å gjøre det bedre neste gang. Det er slik jeg lærer og vokser!

Selv om jeg er langt borte fra mine himmelske foreldre og Jesus Kristus, kan jeg likevel føle meg nær dem. Jeg kan be til min himmelske Fader når som helst. Jeg kan lese i Skriftene. En dag kan jeg dra til templet, der vil jeg lære mer om Guds plan for meg. Det er et fredelig og lykkelig sted.

Døden er bare en del av livet. Når jeg dør, vil kroppen min bli på jorden, og ånden vil gå til ånde verdenen. Jeg vil være sammen med familie og venner.

En dag vil kroppen og ånden komme sammen igjen. Jeg vil få se Jesus igjen! Jeg kan være sammen med min familie og himmelske foreldre for evig. Jeg er så takknemlig for denne planen for lykke!

“Jesus Kristus er Guds elskede, enbårne Sønn. Han er vår Skaper. Han er Verdens lys. Han er vår Frelser fra synd og død. Dette er den viktigste kunnskap i verden, og dere kan vite dette for dere selv, slik jeg vet det.”

Av eldste Dallin H. Oaks
i De tolv apostlers quorum

Fra “Læresetninger om Jesus”, Liahona, nov. 2011, 90-93.

Fortsett å prøve!

Av eldste
Peter F. Meurs
i De sytti

“Hvis menneskene ydmyker seg for meg og har tro på meg, da vil jeg la det svake bli til styrke for dem” (Ether 12:27).

Mor og far ble medlem av Kirken da jeg var ung. Vi tilhørte en liten gren i Australia. Mor spilte piano i kirken. Men hun kunne bare spille noen få salmer. Jeg lærte også å spille piano. Da jeg var syv år gammel, spurte grenspresidenten om jeg ville spille i kirken.

Når jeg spilte piano, gjorde jeg feil. Og når jeg gjorde feil, pleide jeg å gråte. Jeg var veldig sjenert og nervøs. Men jeg fortsatte å øve. Jeg ville så gjerne spille salmene fint. Nå elsker jeg å spille piano! Jeg kan spille alle salmene. På min misjon i New Zealand virket jeg i en annen liten gren. De hadde ingen til å spille piano. Så jeg spilte orgel og piano i et år. Jeg ble velsignet fordi jeg jobbet meg gjennom min frykt. Det gjorde meg i stand til å velsigne andre.

Jeg strevde også med å snakke da jeg var liten gutt. Jeg stammet. Det var vanskelig å bære vitnesbyrd foran alle. Når jeg prøvde å snakke, hendte det noen ganger at jeg brast i gråt i stedet. Jeg fikk prestedømsvelsignelser for å hjelpe meg. Mor og far var veldig oppmuntrende. Til slutt ble jeg velsignet med å kunne snakke tydeligere og mer selvsikkert.

Jeg blir fortsatt nervøs. Å gå opp til forhøyningen for å tale på generalkonferansen var skremmende! Men Ånden var så sterk der. Jeg følte meg oppbygget og rolig. Det var fantastisk.

Hvis du er sjenert eller har vanskelig for å snakke, må du fortsette å prøve. Selv om du fortsetter å streve, trenger vi å høre det du har å si. Du kan være til velsignelse for mange med det bare du kan si! ■

Konferansekort

Her er noen av våre favorittsitater fra generalkonferansen i oktober 2017!

Tro overvinner
alltid
frykt.

- President Henry B. Eyring,
førsterådgiver i Det første presidentskap

- Eldste Ronald A. Rasband
i De tolv apostlers quorum

Herren
elsker
å være
med oss.

- Sharon Eubank,
førsterådgiver i Hjelpeforeningens
generalspresidentskap

Gud har et
viktig
verk til
hver enkelt
av oss.

- Eldste John C. Pingree jr.
i De sytti

Vil du
tenne ditt
lys?

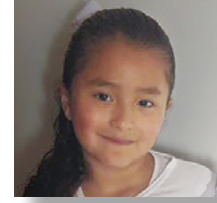

VÅR SIDE

Hver gang jeg besøker templet sammen med familien min, føler jeg Ånden veldig sterkt, som om Frelseren er der sammen med oss. Jeg elsker å dra til templet.

Alana L., 8 år, Brasil

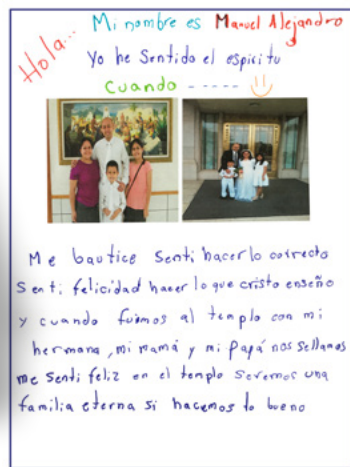
Jeg følger Jesus når jeg viser kjærighet til mine venner på skolen og respekterer dem.

Vianca V., 7 år, Colombia

Vi vet at Mormons bok kan hjelpe oss med våre problemer, akkurat som bønn kan. Lillebroren min elsker å be.

Benjamín M., 3 år, og Joaquín M., 8 år, Chile

Jeg følte Ånden da jeg ble døpt. Det gjorde at jeg fikk lyst til å velge det rette. Jeg var lykkelig når jeg gjorde det Jesus lærte oss. Da jeg dro til templet sammen med søsteren min og mamma og pappa, ble vi beseglet, og jeg ble glad. Vi vil være en evig familie hvis vi gjør det rette.

Manuel R., 9 år, El Salvador

Adam og Eva

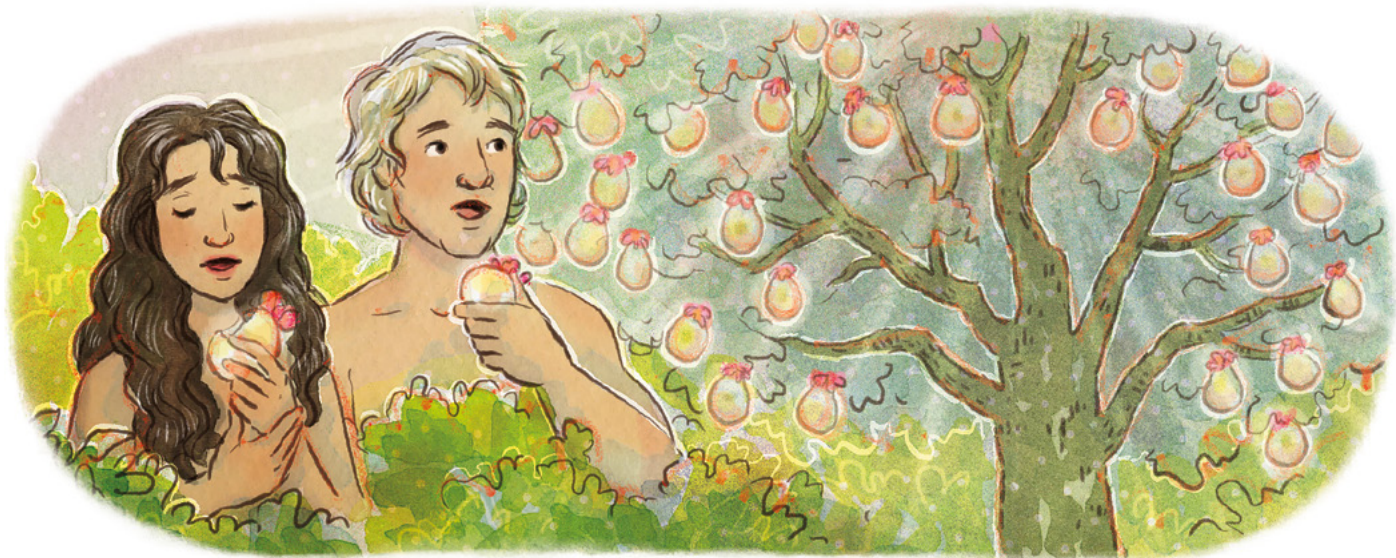
Av Kim Webb Reid

Vår himmelske Fader og Jesus skapte jorden. De skapte landjorden, havet, solen og stjernene. De skapte planter og dyr. Så var jorden klar for vår himmelske Faders barn. Hvem skulle han sende for å bo på jorden først?

Adam og Eva!

Gud satte dem i Edens hage. All maten de trengte, vokste i hagen. De behøvde ikke å arbeide. De ble ikke syke.

Vår himmelske Fader sa til Adam og Eva at hvis de spiste frukten av ett av trærne, måtte de forlate Edens hage. Satan fristet Eva til å spise av frukten, og hun gjorde det. Det gjorde Adam også.

Deres valg om å forlate Eden var en del av vår himmelske Faders plan. Etter at de forlot Eden, lærte Adam og Eva å be, omvende seg og ha tro på Jesus. De ble foreldre og underviste barna sine i evangeliet. Livet utenfor Eden var vanskeligere, men de lærte viktige nye ting. De var lykkelige.

Jeg er som Adam og Eva. Jeg valgte å komme til jorden slik at jeg kunne lære, vokse og bli mer lik mine himmelske foreldre. ■

Jeg kan gjøre gode valg

Av president
Dieter F. Uchtdorf
Annenrådgiver i Det
første presidentskap

EVANGELIET OMFATTER ALL SANNHET

Bladet vi har foran oss, er bare ett mikroskopisk øyeblikksbilde – en del av en uendelig stor skog med fascinerende kunnskap.

Historie er viktig. Å holde oss forankret i lærdommene som historien gir oss, vil hjelpe oss å ta etter det beste av hva det innebærer å være menneske.

Den avdøde forfatteren Michael Crichton skal ha sagt: “Hvis du ikke kjenner historien, vet du ingenting. Du er et blad som ikke vet at det hører til et tre.” Historien lærer oss ikke bare om tilværelsens blader. Den lærer oss også om livets kvister, grener, stammer og røtter. Og disse lærdommene er viktige.

En av svakhetene vi har som jordiske mennesker, er at vi antar at vårt “blad” er alt som finnes – at vår sannhet er fullstendig og allmenngyldig. Et

gammelt jiddisk uttrykk [lyder]: “For en mark i pepperrot er verden pepperrot.” Jeg vil understreke at sannheten som omfavnes av Jesu Kristi Kirke av Siste Dagers Hellige, omfatter mye mer enn blader og pepperrot. Den går på tvers av tid og rom og omfatter all sannhet.

Jesu Kristi evangelium omfatter ikke bare sannheten om hva som var og hva som er, men også sannheten om hva som kan og vil bli. Det er den mest praktiske av alle sannheter. Den lærer oss disippelens vei – en vei som kan ta vanlige, ufullkomne jordiske mennesker og forvandle dem til strålende, udødelige og ubegrensede personer hvis guddommelige

muligheter ligger utenfor vår begrensede fatteevne.

Dette er praktisk sannhet. Den er mer uvurderlig enn vi kan forestille oss. Det er sannhet av den høyeste orden. Vi er her på jorden for å søke, finne og anvende sannhet. Jesu Kristi evangelium omfatter all sannhet, og det spesialiserer seg også på den kunnskap som vil være av størst verdi for oss i dette liv og i kommende evigheter.

Er det ikke en bemerkelsesverdig følelse å tilhøre en kirke som omfavner sannhet – uansett kilde – og underviser at det vil komme mye mer, at Gud “fortsatt vil åpenbare mange store og viktige ting angående Guds rike” [9. trosartikkel]? Derfor er vi ydmyke med hensyn til den sannhet vi har. Vi forstår at vår kunnskap er et arbeid under utvikling, at bladet vi har foran oss, bare er ett mikroskopisk øyeblikksbilde – en del av en uendelig stor skog med fascinerende kunnskap. ■

Fra “Seeing Beyond the Leaf”, Symposium om Kirkens historie ved Brigham Young University i Salt Lake City, Utah, USA, 7. mars 2014.

**ADAM OG EVA,
TEKSTILKUNST AV CUNAINDIANERE,
SAN BLAS-ØYENE I PANAMA**

Etter å ha blitt fristet av djevelen, spiste Adam og Eva av den forbudte frukten og ble dermed dødelige. Eva vitnet om den resulterende velsignelsen: "Vår det ikke for vår overtrekkelse, ville vi aldri ha fått avkom, og ville aldri ha kjent godt og ondt og gleden ved vår forløsning og det evige liv som Gud gir til alle lydige" (Moses 5:11).

Også i dette nummeret

FOR UNGE VOKSNE

Han ville fri oss ut

Da et voldsomt jordskjelv rystet misjonen deres, følte misjonærer i Japan at Herren veiledet og beskyttet dem.

s. 44

FOR UNGDOM

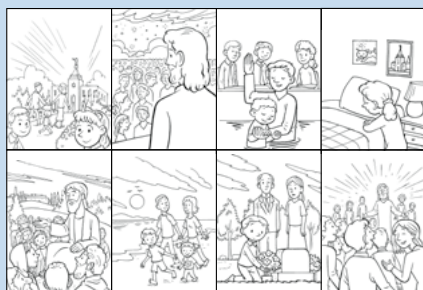
s. 50

JESUS KRISTUS *Vår kilde til fred*

Akkurat slik han stillet de voldsomme bølgene på Gennesaretsjøen, gir Frelseren oss alle håpet om evig fred.

FOR BARN

Lykkens plan

Klipp ut og fargelegg dette heftet for å lære mer om vår himmelske Faders plan for lykke!

s. 70

NORWEGIAN

JESU KRISTI
KIRKE
AV SISTE DAGERS HELLIGE